

HALKIN KURTULUŞU

17 Eylül 1979
Fiyatı 10 Lira

175

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

GERİCİ PARTİLER HALKIN UMUDU OLAMAZ

● Her renkten gericinin kitlelerin talepleriyle ilgili yaptığı demagojiyi açığa çıkaralım

● Gerici burjuva partilerin gerici programlarını teşhir edelim

● Kitlelerin taleplerine sahip çıkmanın tek yolu: BOYKOT

Gerici burjuva partiler arasında kayıkçı döğüşü sürüyor, hem de hızlanarak. Çeşitli gerici partiler seçim dönemine girilmesiyle kitlelerin taleplerinin istismarı temeline oturan gerici programlarını açıkladılar. Tek Tek her parti, kendisini kitlelerin umudu olarak kabul ettirmeye çalışıyor. Düzenin kötülükleri, her gerici parti tarafından düzenden soyutlanıyor. Bunun en kolay yolu, gerici partilerin düzenin tüm suçunu birbirlerinin üstüne atması oluyor.

CHP, AP'yi kendisine enkaz bırakmakla, ülkeyi "anarşiye atan" yolu açmakla, tefeci-karaborsacı vb. asalakları koruyup desteklemekle suçluyor. Kendisini işçi ve emekçi dostu, demokrasi havarisi ve anti-faşist vb. olarak göstermeye çalışan bir propaganda yürütü-

Devamı sayfa 6'da

Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimarlar:

"Tüm mühendis ve mimarları seçimleri boykot etmeye çağırıyoruz"

"... Bugünkü ortamda seçimlere katılmak onun meşrulaştırılmasına hizmet edebileceği gibi, 'demokratik sıkıyönetim' demagojisini kitlelere hoş göstermekten başka bir anlam taşımayacaktır. Seçimleri boykot taktiği, aynı zamanda sıkıyönetime karşı yükselen bir devrimci mücadele olmalıdır. (...)

Mühendis ve mimarlar açısından bakıldığında seçimleri boykot ayrıca özel bir anlam ifade etmektedir. Gerçekten de tüm burjuva partileri ağız birliği etmişçesine genel olarak tüm çalışanlara, ve özel olarak da mühendis ve mimarlara saldırmakta, bugünkü ortam

Devamı sayfa 6'da

Gericiliğin korku ve tehditi

Seçim ortamına girilmesiyle birlikte bütün burjuva parti sözcüleri ve gericiler demagojik propagandaya hız verdiler. Parlamentonun nimetleri ve kitlelerin geleceğinin garantiye alınması (!) için herkesin sandık başına gitmesinin ne kadar önemli olduğu üzerine etmedik laf kalmadı. Aydınlık, Tercüman, Hergün ve Hürriyet gazeteleri seçimlere ilginin az olmasından yakınıp duruyorlar. Faşistlerin ve gericilerin bir kesimi seçimlerden oy kullanmayanların cezalandırılmasını isterken bazıları da seçim güvenliğinin sağlanması için orduyu göreve çağırıyorlar.

MHP'li, AP'li, CHP'li burjuva politikacıları, faşist revizyonist- ve reformistlerin tümü bir tek oyun bile kaybolmasının kötü olduğunu ve demokrasinin selameti açısından herkesin oy kullanması gerektiğini vaaz ediyorlar. Bütün bu çağrı ve çığlıkların sebebi nedir?

Devamı sayfa 6'da

Demokratlar, adaylıklarınızı geri alın

Beria Onger gibi tescilli revizyonistlerin yanı sıra bazı iyi niyetli demokratlar da önümüzdeki senato seçimlerine katılmak için adaylıklarını koymuş bulunuyorlar. İçinde bulunduğumuz dönemin koşullarını kavrayamamaktan da kaynaklanan genel reformist hayaller ve revizyonizmden etkilenme demokrat adayların adaylıklarını koymalarında tayin

Devamı sayfa 6'da

ADANA'DA SIKIYÖNETİM, PATRON VE SENDİKA AĞALARININ TEHDİTLERİ SÖKMEDİ

DSM'de birleşen işçiler patronları dize getirdi

Ne sıkıyönetimin savaş ilanları, ne de patronların ve sendika ağalarının oyunları Adana işçi sınıfının mücadelesini durduramıyor. DSM'nin mücadeleci çizgisinde birleşen işçiler, önlerine dikilen barikatları bir bir aşarak patronları dize getiriyor haklarını söke söke alıyorlar. Dün Mensa'da, Bossa'da, Çukobirlik'de işçilerin yükselttiği mücadeleye bugün Poli Deterjan Kadirbeyoğlu Inşaat, Mensa Ek İnşaat işçileri de katılıyor.

Adanalı işçiler, DSM'nin öne sürdüğü talepler, ve mücadele çizgisinde birleşerek sendika ağalarının hiçbir zaman alınmayacak talepler olarak tanımladığı isteklerini bir bir yerine getiriyorlar. Şimdiye kadar sendika ağalarının "olmaz" dediklerini "olur" yapıyorlar.

Devamı sayfa 6'da

Adana'da Mithat Paşa mahallesi halkı Hitlerci faşistleri kovdu

Adana'nın Mithatpaşa mahallesinde proleter devrimcilerin halk kitleleriyle birleşerek MHP'li faşistleri kovması ve MHP'li faşist katillerin tecrit olması faşist diktatörlüğün resmi güçlerini fazlasıyla telaşlandırdı. MHP'li katillerin mahalleden sökülüp atılması üzerine polis ve jandarma, mahallede olanca gücüyle

Devamı sayfa 6'da

URFA CEZAEVİNDEN KAÇIRILAN APOCULARIN LİDERİ KEMAL PİR KİMDİR?

Kontr-gerilla tarafından yönlendirildiği kuşku götürmez bir gerçek olan Apocu adlı faşist-feodal, cinayet çetesinin ajan provokatör şeflerinden Kemal Pir Urfa Cezaevinden kaçırıldı.

Faşist diktatörlük bizzat kendi faşist kurumları vasıtası ile gerçekleştirdiği bu kaçırma eylemini bahane ederek Türkiye Kürdistanında sürdürmekte olduğu terörünün dozunu artırdı. Sözde Kemal Pir'i yakalamak için Urfa üzerinden helikopterler uçuruldu ve fırsat bu fırsat denilerek emekçi Kürt köylülerine gözdağı veril

Devamı sayfa 6'da

VARTO HALKI APOCU SALDIRGANLARI PÜSKÜRTTÜ

Geçtiğimiz ay sonunda bir devrimciyi öldürmek üzere Varto'nun İçmeler köyüne baskın yapan Apocular köylüler tarafından püskürtülmüşlerdir. İçmeler köyünde "milli mesele" konulu bir seminer verilirken yapılan saldırı sırasında Apocular köyü tıpkı bir eşkiya çetesi gibi basmışlar ve daha önce seminerde konuşma yapacağını tahmin ettikleri devrimci hakkında vermiş oldukları ölüm kararını uygulamak için seminer verilen yeri kuşatmışlardır.

Hakkında öldürme kararı aldıkları devrimciyi bulamayan Apocular daha

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Kurtuluş yolu

Seçim dönemine girilmesi ve özellikle 14 Ekim'in yaklaşmasıyla birlikte, faşist, revizyonist, reformist, dinci vb. tüm gericilik parlamentonun faziletleri ve seçimlerin kitlelerin kurtuluşunun nasıl temel bir aracı olduğu üzerine attıkları nutukları yoğunlaştırdılar. Bu konuda her zaman sürdürdükleri demagojik faaliyetlerine şimdi özellikle hız vermiş bulunuyorlar. Çeşitli gerici burjuva partiler-, düzenin savunulması temelinde birbirlerini suçluyor, mevcut komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü en iyi kendilerinin savunduklarını ve en önemlisi kitlelerin çıkarlarının bu düzenin devamında olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar.

Bu demagojilerini özellikle yoğunlaştırıp, hızlandırdılar; çünkü kitleler giderek tüm gerici partilerden kopuyorlar, parlamentoya karşı muhalefete yöneliyorlar. Seçimlere ilginin oldukça düşük düzeyde olması, gerici burjuva partile

Devamı sayfa 6'da

Tarsus halkı faşist saldırganlara karşı direniyor

SİVİL FAŞİST ÇETELER VE POLİS 4 KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ ONLARCA KİŞİYİ YARALADI

Sivil ve resmi faşist güçlerin Tarsus halkını hedef alan saldırıları en üst düzeyine ulaştı. Halkın mücadelesinin hızla gelişmesi sonucu olarak MİT ve diğer faşist güçler bir süredir Tarsus'u "pilot bölge" olarak tespit etmişlerdi. Ardından katliamlar, saldırılar birbirini izledi. MİT, Kontr gerilla Tarsus'taki mücadeleyi ezmek için provokasyonlar tertipledi.

Devamı sayfa 6'da

Faşist cuntanın 6. yıldönümünde bütün dünya halkları Şili cuntasını lanetliyor

Şili'deki askeri faşist darbenin 6. yıldönümüne raslayan 11 Eylül gününden bu yana faşist Şili cuntası dünyanın dört bir yanında yapılan çeşitli eylemlerle protesto edilmektedir. Avrupa'nın bütün büyük liman kentlerinde, dok işçileri Şili'ye mal götüren ve Şili bandırası taşıyan tüm gemilere mal yüklemeyi reddederek greve gitmişlerdir. Ayrıca Güney Amerika ve Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde gösteriler yapılmakta, Şili cuntası protesto edilmektedir.

Bu arada başta başkent Santiago olmak olmak üzere Şili'nin hemen hemen her yerinde faşist yönetime karşı yoğun bir mücadele kampanyası başlamıştır. Darbeden bu yana Şili'de faşist cuntaya karşı mücadele ilk kez bu derece yoğun bir biçim almıştır.

Ardahan'da Kirman köylüleri çayırları isgal etti

Ardahan Kirman köyü halkı toprak ağalarının baskısına direnerek ağalar tarafından zorla gasbedilmiş bulunan çayırlarını biçtiler ve otu kendi aralarında demokratik bir biçimde bölüştüler. Ağalara karşı köylülerin direnişini Ardahanlı proleter devrimciler örgütlediler ve direnişe önderlik ettiler. Direniş yoksul köylülerin dayanışma-

Devamı sayfa 6'da

İşte demokrasi, İşte demokratik sıkıyönetim

Geçtiğimiz hafta Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı aylardır ülkenin çeşitli şehirlerinde sahnelenen Brecht-Kabare oyununu hiçbir gerekçe göstermeden Ankara'da oynanmasını yasakladı. Aynı hafta içinde 16. Antalya Sanat Şenliğine katılan üç film yarışmadan hemen önce sansür nedeniyle gösteri-

Devamı sayfa 6'da

Türkeş kanlı ellerini gizleyemeyecektir

9 Eylül günü yapılan MHP Küçük Kurultayında konuşan MHP Genel Başkanı faşist Türkeş, bugüne kadar birçok kez tekrarladığı ve baştan aşağı faşist demagoji ile dolu olan bir konuşma yaptı. Kendilerinin emperyalizme, faşizme karşı olduklarını, bütün halkın çıkarları için çalıştıklarını, demokrasiyi savunduklarını, ırkçı olmadıklarını söyleyen Türkeş CHP'nin ve Ecevit'in Marksist olduğunu iddia etti. Türkeş iş-

Devamı sayfa 6'da

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN VE EMEKÇİLERİNİN ETRAFINDA BİRLEŞTİĞİ EYLEM SLOGANI

"Bunalımın faturasını patronlara ödetelim,,

Bunalımın sınıf özü

Tekelci burjuvazi tüm kapitalist ülkelerde bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yıkmak için aldığı tedbirleri yoğunlaştırıyor. Enflasyon, işsizlik, temel ihtiyaç maddelerinin yokluğu tüm emekçi sınıfları kıskacına aldı. Tekelci burjuvazi bunalımdan daha da palazlanarak çıkmak için bir yandan her türden revizyonist akımı, diğer yandan sendika ağalarını kullanıyor. Ancak Amerika'dan, Sudan'a kadar emperyalist zincirin halkaları olan tüm ülkelerde on yıllardır görülmeyen işçi direnişleri ve halk hareketleri bunalımın bedelini burjuvaziye ödetme yolunda ilerliyor.

BUNALIMIN KAYNAĞI KAPİTALİST ÜRETİMDİR

Kapitalist üretim biçiminin çelişkilerinin ve özellikle de temel çelişkisinin, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkisinin şiddetlenmesi kapitalist-revizyonist sistemin genel bunalımının derinleşmesine ve bunun sonucunda ortaya çıkan ekonomik, siyasal ve toplumsal sarsıntıların sürekli artmasına, bütün alt yapı ve üst yapı kurumlarının, kapitalist ittifakların ve blokların sarsılmasına yol açmaktadır. Özellikle 1974 sonrası derinleşen aşırı üretim bunalımı başta Amerika ve Sovyetler olmak üzere tüm revizyonist kapitalist dünyayı sardı; çünkü çağımızda tüm kapitalist ülkeler kapitalist dünya ekonomisinin birer parçasıdır.

Burjuvazinin bunalımı atlatmakta, daha doğrusu bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yıkmadaki baş araçlarından biri enflasyondur. Üretim araçlarını ellerinde tutan tekeller aşırı üretim sonucu ellerindeki mal stoklarını eritmek için üretimi kısıyor ve işsizler ordusunun, açlar ordusunun sayısını acımasızca artıyor. Fazla para basımı ile körüklenen enflasyon sonucu emekçi sınıfların alım gücü günden güne azalırken, üretim araçlarını ellerinde tutan tekeller, fiyatları düşürmek bir yana daha da artırıyorlar.

Tekelci burjuvazinin hem ülke içindeki egemenliğini sürdürebilmesi için hem de emperyalistlerle pazar ve hegemonya kavgasında üstünlüğünü sağlayabilmesi için gerekli olan devasa askeri ve bürokratik mekanizmanın giderleri korkunç bir hızla artıyor. Bu asalaklar güruhunun giderlerini karşılamak için vergileri artırmaktan çekinen tekelci burjuvazi bu masrafları enflasyonla (fazla para basımı ile yani "maskelenmiş vergi" ile) karşılıyor.

Kapitalist-revizyonist dünyanın tüm burjuva ekonomistleri bunalımın kaynağının enflasyon olduğunu enflasyonun da petrol fiyatlarının yükselmesine dayandığını vaaz ediyorlar. Onlar böylece tekelci kapitalizmin çürümüşlüğünü, asalaklığını, bolluğa rağmen kitlelerin niye aç kaldığını, gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Bunalımın kaynağının kapitalist üretim olduğunu, halkın ihtiyaçlarına göre değil tekellerin kâr amaçlarına göre üretim olduğunu, bunun da temelinin üretim araçlarının tekellerin elinde olmasına dayandığını gizliyorlar.

HER YERDE FİYAT ARTIŞLARI-İŞSİZLİK

Fiyat artışları istisnasız tüm kapitalist ülkeleri etkiliyor. 1978 yılında fiyat artışları (1977'ye oranla) Amerika'da % 10.4, Kanada'da % 14.8, İtalya'da % 11.6, Fransa'da % 9.7, İngiltere'de % 8.4, İspanya'da % 16.5, İsveç'te % 7.4, oldu. Revizyonist ülkelerin de bundan aşağı kalır yanı yok: Gene 1977 de Macaristan'da % 9, Polonya'da % 9, Romanya'da % 6 oldu. 1979'da Sovyetler de büyük fiyat artışları (% 10-% 50 arası) olurken, Yugoslavya da dahil olmak üzere tüm revizyonist ülkelerde fiyatlar artmaya devam ediyor.

İlginç olan şudur ki, fiyatların böyle korkunç bir biçimde arttığı yıllarda emekçi sınıfların alım gücü hızla düşerken, örneğin Amerika'da gerçek ücretlerde 1 yıl içersinde % 2.5'luk bir azalış varken, tekellerin kârları aynı yıllarda görülmemiş ölçülerde artmıştır. Petrol tekellerinin kârları % 37 ile % 61 arasında, General Elektrik'in kârı % 22, Good-Year'ın % 40. Bunlar yalnızca birkaç örnek. Buna karşın işsizlik hızla artıyor. Halen Amerika'da toplam işgücünün % 6'sı yani 6 milyon emekçi işsiz. Bu sayı İngiltere' 1.5 milyon, Japonya'da 1.5 milyon, Fransa'da 1.3 milyon kişiyi aşıyor. Latin Amerika kıtasının toplum nüfusunun % 11'ini oluşturan 35 milyon emekçi açık ya da gizli işsiz durumunda. Çin'in de diğerlerinden aşağı kalır yanı yok. Resmi rakamlara göre işsiz sayısı 20 milyon.

Tüm kapitalist-revizyonist dünyada fiyatlar hızla artarken, emekçi sınıfların gerçek ücretleri düşüyor. Çünkü ücretlerdeki artış (örneğin asgari ücretin tespiti) ancak fiyat artışlarından sonra belirleniyor; bu hem devede kulak misali yapılıyor hem de bu arada fiyatlar başını alıp gidiyor.

BURJUVAZİ BUNALIMIN YÜKÜNÜ EMEKÇİ SINIFLARIN SIRTINA YIKMAĞA ÇALIŞIYOR

Bugün kapitalist dünya ekonomisi 2. Dünya Savaşından beri en ağır bunalımını yaşıyor. Bunalım derinleşiyor ve derinleşecek. Burjuvazi [illegible] bunalımı atlatmak, bunalımın bedelini emekçi [illegible] sınıflara ödetmek ve bu bunalımdan zenginlerin daha zengin, yoksulların daha yoksul çıkma[illegible] Bu [illegible] her türlü yalana ve zora başvuruyor.

Tek tek emperyalist [illegible] vazisi bir yandan bun[illegible] rin kapitalist ekonom[illegible] dan da hammaddelerin[illegible] dik rı-sömürge halkların[illegible], eyganı [illegible] tekelci burjuvazi [illegible] yünü diğer ülkelerin sırtına, diğer yandan [illegible] ünü yağmaladığı ya[illegible] na yıkmaya çalışıyor.

NE STALİN'İN SOVYETLERİNDE BUNALIM VARDI, NE DE SOSYALİST ARNAVUTLUK'TA VAR

Nasıl ki 1929'larda tüm kapitalist dünyayı bunalım kasıp-kavururken Stalin'in Sovyetler Birliği'nde bunların zerresine bile raslanmıyorduysa bugün de sosyalist Arnavutluk'ta ne bunalım var, ne de fiyat artışları, işsizlik, üretim düşüklüğü vb. Çünkü sosyalizmde üretim merkezi planlama dahilinde ve halkın ihtiyaçlarına göre yapılır, kapitalist soyguncuların kâr amaçlarına göre değil.

Yalnızca bu küçük iki örnek dahi bugün yaşanan bunalımın kesinlikle insanlık için bir kader olmadığını gösteriyor. İşsizliğin, enflasyonun ve diğer kötülüklerin nedeni olan bu bunalımın kesinlikle bir sınıf özü vardır ve burjuva üretim ilişkilerinden kaynaklanmaktadır.

Tüm kapitalist-revizyonist dünya bunalımın etkisi altında. Her yerde emekçiler kapitalist sömürüye baş kaldırıyor. Burjuvazinin gerici yasalarına, polisin, ordunun zorbalığına rağmen proletaryanın mücadelesi genişliyor. Kapitalist sömürü düzeninin devamı için tekelci burjuvazinin de tüm çabaları fayda etmiyor; grev yasakları, sıkıyönetimler, toplumsal anlaşmalar, iş barışı gibi barikatlar emekçi sınıfların ayakları altında eziliyor.

Bunun için yalnız Ağustos ayındaki duruma bakmak dahi yeterli...

Amerika: Demiryolu işçilerinin grevi, ulaşımı felce uğrattı. 13 eyalette başlayan grevler halen devam ediyor.

İngiltere: İngiliz hükümetinin birçok tersaneyi kapatma ve binlerce işçiyi işten atma planını protesto eden 5000 işçi, daha plan hayata geçirilemeden greve gitti. Limanlarda yükleme ve boşaltma işlemi felce uğradı. İktidara geçmeden önce tekelci burjuvazinin tüm faşist ve iğrenç emellerini ağzının suyu aka aka anlatan Thatcher şimdi ne yapacağını şaşırmış durumda. Şu anda İngiltere'de 2 milyondan fazla işçi grevde. Sendika ağalarının ihanetiyle tezgahlanan Toplumsal Anlaşma emekçilerin yumruklarıyla ezildi, yok oldu.

İtalya: İtalyan proletaryası bu yılın ilk 6 ayı içersinde 108 milyon çalışma saatini grev çadırlarında geçirdi. Geçtiğimiz yılın aynı döneminde grevler sonucu kaybolan iş saati toplam 29 milyon saatti.

Ağustos ayı içerisinde makina, kimya, tekstil sanayiinde, ulaşım ve tarım alanlarında çalışan onbinlerce emekçi güçlü grevler düzenledi ve hayat koşullarının düzelmesini, sağlayacak tavizler elde etti. 1 milyon inşaat işçisi birkaç hafta süren greve gitti. Artık mücadele grevlerle durmuyor. Milano'da makina sanayi işçileri patronların işçi çıkarma kararlarını protesto etmek için fabrikaları işgal ettiler ve patronların emelleri kursaklarında kaldı.

Fransa: Metal işçileri tekelci burjuvazinin Loren bölgesinde 21.000 kişinin çalıştığı işyerlerinin tasfiyesi planını protesto ederek Lonvi'deki 2 yüksek fırına el koyarak, kendi yönetimleri altına aldılar. Planının sökmeyeceğini gören tekelci patronlar işçilerin mücadelesini ezemeyerek şimdilik planlarından vazgeçtiler.

İspanya: Tüm ülkeyi grev dalgası sarmış bulunuyor. Emekçi köylüler de ürünlerinin fiyatlarının artırılması için protesto eylemlerine giriştiler.

Liman işçileri işten çıkarılan işçilerin geri alınması için ve daha iyi yaşam koşulları talebiyle greve gitti. Viktorya kentinde geniş protesto gösterileri düzenlendi. Asturya bölgesinde çeşitli kentlerde metalurji işçileri, Salamanka bölgesinde 8000 inşaat işçisi, Bayadoz kentinde tarım emekçileri işten çıkarmaları durdurmak, ücretlerin yükseltilmesi talepleriyle, greve gitti. Benzin dağıtımında çalışan işçilerin işten atılanların geri alınması için greve gitmesi üzerine polis, grevcilere saldırdı, 30 işçi tutuklandı.

Ekstramandura'da tarım işçilerinin desteğiyle gösteriler yapan emekçi köylülere polis ateş açtı.

Brezilya: Geçtiğimiz günlerde 7 kentte 300.000 bin emekçi greve gitti. Porto Ehle kentinin inşaat işçileri, Mine Greyas bölgesinde 4000 çelik işçisi, Ansomines tesislerinde 20.000 inşaat işçisi, Orizonta kentinde 4000 kamyon işçisi ve çelik işçisi genellikle daha iyi ücret, yaşam koşullarının düzeltilmesi ve patronların üretimi kısma istekleri sonucu işten çıkarmaları engelleme amacıyla greve gitti. Polis her yerde işçilerin direnişlerini kırmaya çalışıyor. Rio de Janeiro'da 100.000 öğretmenin ücretlerinin yükseltilmesi talebiyle başlattıkları grev sürüyor.

Peru: Öğretmenler 106 günden beri grevde. Öğretmenlerin mücadelesini destekleyen devrimci gençlik kitleleri derslere girmemeyi sürdürüyor. Şimdi de banka emekçileri öğretmenlerin direnişini desteklemek için dayanışma grevine gittiler.

DİĞER ÜLKELERDE GREVLER:

Avustralya'nın 44 limanında liman işçilerinin birkaç gün süren grevi 100.000 nakliyat gemisini durdurdu. Kanada'da 10 bin balıkçı greve gitti. Hindistan'da 123.000 tekstil işçisi grevde ve 200 fabrikada üretimini durdurdu. Sudan'da ücretlerinin artmasını talep eden demir ve nehir yolu nakliyatı emekçileri 6 günlük bir greve gittiler. Portekiz'de 50.000 demiryolu ve metro emekçisi grevde İsrail'de 7000 elektrik işçisi daha fazla ücret talebiyle greve gitti. Güney Afrika'da, Fieter Mari Oburg kentinde bir tarım işletmesinin yüzlerce işçisi greve gitti. Irkçı rejimin polisi grevcilere saldırdı. Yeni Zelanda'da gemi yapımı ve tekstil sanayisinde binlerce emekçi grevde. Dominik'de, kamyon, otobüs, taksi şoförleri fiyat artışlarını protesto grevine gittiler, polis grevcilere saldırdı, 7 emekçi öldürüldü. Güyan'da, ülkenin tüm boksit madenlerinde çalışan 6000 işçinin greve gitmesi sonucu boksit üretimi durdu. Maden işçileri çalışma güvenliği, çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ediyor.

İşte emperyalist dünyanın yaşadığı bu buhranı işçi sınıfı ve diğer emekçiler mücadele alanlarına böyle çekiyor. Dünyanın dört bir yanında işçiler "bunalımın faturasını patronlara ödetelim" sloganıyla grev çadırlarını kuruyor, direniş barikatlarının arkasına geçiyorlar. Buhranın bütün yükünü emekçilerin sırtına yüklemeyi hedefleyen ücret dondurma kararları, toplumsal anlaşmalar, grev yasaklama kararları, hükümetlerin tehditlerine, sendika ağalarının ihanetlerine rağmen birer birer yırtılıyor.

Dünyada bugünkü durumun tahlili neyi gösteriyor? Leninist devrim teorisinden hareketle, Arnavutluk Emek Partisi, bugün dünyadaki durumun genel olarak devrimci olduğu, birçok ülkede durumun olgunlaştığı, ya da olgunlaşmakta olduğu, diğer ülkelerde ise bu sürecin gelişmekte olduğu sonucunu çıkarıyor.

Bugün durumun devrimci olduğunu söylerken, günümüzde dünyanın büyük patlamalara doğru gittiğini kastediyoruz. Genel olarak bugünkü durum patlayan bir volkanı, her yeri tutuşturan bir yangını, iktidardaki ezen ve sömüren üst sınıfları kesinlikle yakacak olan bir yangını andırıyor.

ENVER HOCA
EMPERYALİZM VE DEVRİM
(Yıldız Yayınları)

Tüm kapitalist- dünya uzun süreden beri görmediği işçi direnişleriyle karşı karşıya...

PKP(YK)'nın kadın hareketi ilk toplantısını yaptı

Portekiz kadınları, III. Kongrenin bayrağını daha da yükseklere çekecekler

Parti içinde kadının rolünün artırılması Bolşevik gelişimimizin temel noktalarından biridir

18-19 Ağustos günleri arasında PKP(YK)'nın düzenlediği komünist kadınlar toplantısı yapıldı.

Partinin kadın hareketi sorumlusu Margarita yoldaş, PKP(YK) Merkez Komitesi adına yaptığı konuşmasında Stalin yılında, Partinin saptadığı hedefe uygun olarak parti içindeki kadın üye sayısının artırılmasının önemini vurguladı. Margarita yoldaş, konuşmasını "kadınların proletaryanın hareketine daha fazla katılmalarını engelleyen, her kadın partilinin sahip olduğu tüm enerjiyi devrim davasında harcamasını zorlaştıran tüm engelleri yıkacaklarını" belirterek bitirdi.

Toplantı, UMAR (DEVRİMCİ ANTİ-FAŞİST KADINLAR BİRLİĞİ)'nin "Portekiz kadınlarının gerçek örgütü olabilmesi için, komünist kadın militanların, kadınların somut taleplerinden yola çıkarak, mücadeleyi yükseltmeleri gerektiğine" dikkati çekti.

Portekiz kadınlarına, Brezilyalı kadın komünistlerin devrimci selamlarını getiren, Brezilya KP üyesi Joanna yoldaş, konuşmasında "bugün aile, toplum ve dinin baskısı altında inleyen kadının kurtuluş mücadelesinin uzun ve çetin bir mücadele olacağına "değindi ve dünya kadınlarının dayanışmasının, dünya devrimindeki yerinin önemi üzerinde durdu.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden komünist kadınların katılımıyla daha da coşkulu bir hava kazanan toplantı, PKP(YK)'nın kadının kurtuluşuna verdiği önemi ve bu alandaki somut faaliyetlerin, bir göstergesi oldu. Diğer yandan da, PKP(YK)'nın Stalin yılı dolayısıyla saptadığı hedeflerini hayata geçirmedeki başarısının güzel bir örneğini sergiledi.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

Kuruluşunun 35. yılında

Zaferlerin tek sırrı: Leninist-Stalinist partinin önderliği

Bugün dünya proletaryasının, emekçi kitlelerin; kadınların ve gençliğin kalbi sosyalist anavatan Arnavutluk'ta atıyor. Orada sosyalizmin her adımı, halk kitlelerini devrime hazırlıyan komünistlere ve Marksist-Leninist partilere esin kaynağı oluyor. Emekçi kitleler Arnavutluk'ta uğruna savaştığımız sosyalist geleceğin sağlam ve yaşayan örneğini görüyorlar.

HER ZAMAN TEK BİR MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİ İZLEMİŞ OLAN AEP'Yİ DÜNYA GERİCİLİĞİNİN HİÇBİR KOLU SARSAMADI

Kruşçevci revizyonizmin ve Çinli türünün ihaneti, emperyalizmin Yugoslav maşalarının komploları; ambargolar ve bütün karanlık girişimleri partini- ideolojik ve örgütsel saflığını koruyan Marksist-Leninist çizgisine çarparak geri tepti. Partiye ve onun çevresinde kenetlenen Arnavutluk halkına baş eğdiremediler. Arnavutluk'ta sosyalist inşa bütün gerici engelleri ezerek ilerledi.

Bugün Arnavutluk'u dünyada sosyalizmin tek kalesi olarak ayakta tutan şey partinin tek çizgide kenetlenme geleneğidir. AEP kurulduğundan bu yana faşist işgalcilere karşı kurtuluş savaşı boyunca ve kurtuluştan bugüne dek, partinin yekvücut ileri atılımını engelleyecek her şeye karşı amansızca savaştığı için bütün halkın güvenini kazandı, kitlelerin parti etrafında militan birliğini ve seferberliğini sağladı.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'TA PARTİNİN ÇELİKTEN BİRLİĞİ

Arnavutluk Emek Partisi, bütün dünya gericiliğinin, sömürücü sınıf artıklarının heveslerini kursaklarında bırakarak sosyalist anavatanda da sınıf mücadelesini sürdürüyor. Parti, sınıf mücadelesini yalnızca iç ve dış düşmana karşı değil, halk içinde ve bizzat partinin kendisinde sürdürülmesi gerektiğini vurguluyor. Bu mücadelenin bugün esas halkası olarak burjuva-revizyonist ideolojinin kökünü kazımayı kavrıyor. Parti saflarını ve halk kitlelerini sürekli Marksizm-Leninizm temelinde eğiterek, bürokratik yozlaşmaya karşı sürekli uyanık kalarak, demokratik merkeziyetçiliği tutarlılıkla uygulayarak proletarya diktatörlüğünü pekiştiriyor.

Bugün bütün dünya ilerici insanlığının, özgürlük için savaşan halkların ve proletaryanın sevgisini kazanan Arnavutluk halkının sosyalist inşayı sürdürmede olağanüstü çabalarını ve fedakarlığını kavramak için kitlelerin ancak her zaman saflığını ve bükülmez birliğini korumuş bir partiye duydukları güveni anlamak gerekir. Arnavutluk'ta 35 yıllık sürekli başarının kaynağı bu güvendir; Partinin çelikten birliğidir.

100. DOĞUM YILINDA
STALİN ⑤
Yaşasın Marksizm-Leninizm

STALİN, LENİNİST PARTİ ÖĞRETİSİNİN SAVUNUCUSU VE GELİŞTİRİCİSİ-2

Stalin ve Bolşevik partisinin başlıca özellikleri, örgütlenme ilkeleri

İşçi sınıfı devrimci ve militan bir partiye sahip olmadan, onun önderliğinde siyasal iktidar mücadelesini örgütlemeden işçi sınıfının ve bütün halkın emperyalizmi yıkması, burjuvazinin siyasi ve ekonomik egemenliğini bir bütün olarak tasfiye etmesi, proletarya diktatörlüğünü veya onun özgül bir biçimi olan demokratik halk diktatörlüğünü kurarak sosyal kurtuluşunu gerçekleştirmesi bile düşünülemez.

Devrimler tarihi bugüne kadar bu gerçeği en açık bir biçimde kanıtlamıştır.

Onun için de burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki ajanları işçi sınıfına, devrime ..., partiye, parti ilkelerine saldırı ile başlamışlardır, proletaryanın devrimci partilerini ortadan kaldırmakla, onları içten ve dıştan tasfiye etmekle başlamışlardır.

İkinci Enternasyonal partilerinin durumu buna en iyi örnektir. Onlar Marksist parti ilkelerini tamamen terk ettikleri, bunun sonucu olarak da burjuvazinin birer 'fikir klubü' haline geldikleri için proletaryanın, sosyal ve siyasal kurtuluş mücadelesinin birer aracı değil, 'burjuva barışı'nın birer aleti olmuşlardır. İkinci Enternasyonal oportünist partileri, oportünist unsurların egemenliğinde, parlamante seçimlerine ve parlamenter mücadeleye uydurulan, burjuvazinin seçim makinalarına, burjuvazinin kitleleri aldatma ve peşinden sürükleme araçlarına dönüşmüşlerdir. Bunun sonucu olarak da proletaryanın başlıca 'örgütü' parti değil, burjuva düzeninin bir eklentisinden başka bir şey olmayan parlamento grupları olmuştur. Elbette ki, bu tip partilerin ve bunların yönetimi altında proletaryayı devrime hazırlama diye bir mesele olamazdı. Ve nitekim de olmadı.

Leninizm ve Sovyet Bolşevik Partisi'nin Marksist-Leninist ilkeler temelinde inşası ve Ekim Devriminin Bolşevik Partisi'nin yönetiminde zafere ulaşması İkinci Enternasyonal oportünizminin sonu oldu. Bolşevik Partisinin Leninist ilkeler temelinde proletaryanın savaş kurmay heyeti olarak örgütlenmesi, sadece Ekim Devriminin ve Sovyetlerde proletarya diktatörlüğünün kurulması ve Lenin ve Stalin dönemlerinde sağlamlaştırılması ile sonuçlanmadı, bunun yanında, aynı zamanda bütün dünyada İkinci Enternasyonal oportünizminin ve onun Troçkizm, Menşevizm gibi uzantılarının proletarya hareketinden tasfiye edilmesine yol açtı. Onlarca ülkede proletaryanın savaş kurmay heyetleri, devrimci militan partileri, yeni tipte Bolşevik Partiler kuruldu. Ve Arnavutluk'ta olduğu gibi proletaryanın partisi devrim ve sosyalizm mücadelesini zafere ulaştırdı. Birçok ülkede proletaryanın Leninist ilkeler temelinde örgütlenmiş öncü partileri, işçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin ulusal, sosyal kurtuluş mücadelesine anti-faşist mücadeleye önderlik ettiler.

Bolşevik Partisi'nin evrensel özellikleri ve evrensel geçerliliği olan örgütlenme ilkeleri dünya proletaryasının ve onun öncü müfrezelerinin temel ilkeleri ve özellikleri olmuştur. Ve bugün de böyledir.

Fakat burjuvazi ve onun 'sol' görünümlü bütün uşakları, proletaryayı kurmaysız bırakmak, Bolşevik Partileri tasfiye etmek, ve onları burjuva partiler, sosyal-reform partileri haline getirmek için boş durmamıştır. Tersine emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, devrimin hemen eşikteki bir 'tehlike' olmasından dolayı böyle bir faaliyete daha da hız vermişlerdir. Bunun için her türlü yöntemi, sahte teoriler icat etmekten, partileri içten tasfiye etmeye, sahte 'işçi' partileri kurmaktan, gerçek komünist partileri fiziki olarak ortadan kaldırmaya kadar her türlü yöntemi kullanmışlardır ve bugün de kullanmaktadırlar.

İşte Troçkizm, menşevizm, modern revizyonizm, Maoculuk, Titoculuk, 'Euro' komünizm, partinin gereksizliğini ilan eden fokoculuk, anarşizm vb. vb. Bu burjuva, emperyalist, sosyal-emperyalist akımların hepsi de proletaryayı öndersiz bırakmak, gerçek komünist partileri tasfiye etmek, kendi burjuva, emperyalist, sosyal-emperyalist amaçlarına uygun aletler yaratmak için adeta birbirleriyle yarışmaktadırlar. Daha da önemlisi, bu burjuva akımlar, Bolşevik parti ilkelerini örgütlenme ilkelerini, evrensel geçerliliğe sahip özelliklerini unutturmak, hasıraltı etmek için özel çaba gösteriyorlar, Leninist-Stalinist parti ilkeleri yerine kendi revizyonist, burjuva görüşlerini geçirmeye çalışıyorlar.

Bunun için dönemin ve koşulların değiştiği gibi sahte gerekçeler ileri sürüyorlar ve Marksizm-Leninizme saldırıyı, Stalin'e, Leninist parti öğretisinin savunucusu ve geliştiricisi olarak Stalin'e saldırı olarak yürütüyorlar.

Her türden burjuva, revizyonist akımın saldırdığı ve ortadan kaldırmaya çalıştığı Leninist-Stalinist parti ilkeleri, bolşevik tipte bir partinin başlıca özellikleri nelerdir? Bunun için okuyucularımızın, devrimcilerin PARTİ BAYRAĞI'nın 11. ve 18. sayılarını yeniden okumalarını öğütleriz. Ama biz gene de komünist partisinin, onun örgütsel ilkelerine de yön veren başlıca özelliklerini Stalin'in ağzından aktaralım

"1. *Parti işçi sınıfının öncü müfrezesi:* Partinin her şeyden önce işçi sınıfının öncü müfrezesi olması gerekir. Partinin işçi sınıfının en iyi öğelerini, bu öğelerin deneyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını emmesi gerekir. Ama partinin gerçekten bir öncü müfreze olması için devrimci teori ile hareketin yasalarının bilgisi ile, devrim yasalarının bilgisi ile silahlanmış olması gerekir. Yoksa parti, proletaryanın mücadelesini yönetemez, proletaryayı ardından sürükleyemez...

"Parti proletaryanın savaş kurmay heyetidir.

"Ama parti, sadece *öncü* müfreze olamaz, aynı zamanda *sınıfın bir müfrezesi*, sınıfın bir parçası, varlığının bütün kökleriyle ona sıkı sıkıya bağlı bir parçası olmalıdır.

"2. *İşçi sınıfının örgütlü müfrezesi olarak parti...* Kapitalizm koşullarında, partinin ödevleri son derece yaygın ve çeşitlidir. Parti iç ve dış gelişmesinin son derece çetin koşulları içinde proletaryanın mücadelesine klavuzluk etmeli; durum saldırıyı gerektiriyorsa, proletaryayı saldırıya geçirmeli; durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa, proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı; partisiz, örgütsüz, işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli mücadeleyi, örgüt ruhunu ve metaneti kazandırmalıdır. Ama parti, ancak kendisi de disiplinin ve örgüt ruhunun somut, örneği ise ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesi ise bu ödevleri başarabilir...

"3. *Parti, proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimidir.* Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Ama işçi sınıfının tek örgütü değildir. Proletarya, sendikalar, kooperatifler, fabrika örgütleri, parlamento grupları partisiz kadın birlikleri basın, kültür ve eğitim örgütleri, gençlik dernekleri, (açık devrimci eylem sırasında) devrimci mücadele örgütleri, (eğer proletarya iktidarda ise) devlet örgütü olarak sovyetler vb. gibi bir sıra diğer örgütlere de sahiptir... Bu örgütlerin her biri, kendi özel alanında çalışmaktadır ve dolayısıyla bunlar birbirlerinin çalışmasına engel olamaz. Bu, elbette doğrudur. Ama *tek bir* sınıfa, proleter sınıfına hizmet ettiklerine göre, bütün bu örgütlerin eylemlerini tek bir doğrultuda yürütmeleri gerektiği de doğrudur... Bütün örgütlerin çalışmalarında izlemeleri gereken bu çizgiyi, bu genel doğrultuyu kim belirler?...

"Bu örgüt, proletaryanın partisidir.

"4. *Proletarya iktidarının aleti olarak parti.* Parti, sadece proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi değildir, aynı zamanda proletaryanın elinde henüz kurulmadan önce diktatörlüğünün kurulmasına yarayan, kurulduğu zaman da bu diktatörlüğün pekiştirilmesine ve genişletilmesine yarayan bir araçtır...

"5. *Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti.* Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir parti olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek olanaksızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan parti de demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu, partide fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine demir disiplin eleştiriye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektirir. Üstelik bu, disiplinin 'kör' disiplin olması da demek değildir. Tam tersine demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaatı öngörür, çünkü, ancak bilinçli bir disiplin gerçekten demir disiplin olabilir. Ama fikir mücadelesi bitince eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade birliği ve eylem birliği şarttır. Bu öyle bir zorunlu şarttır ki, onsuz ne birleşmiş parti, ne de partide demir disiplin düşünülebilir... Hiziplerin varlığı, parti birliğiyle, demir disiplinle bağdaşmaz. Hiziplerin varlığının birçok merkezlerin varlığına neden olduğu açıktır; birçok merkezin varlığı ise partide ortak bir merkezin yokluğu, irade birliğinin parçalanması, disiplinin gevşemesi ve dağılması, diktatörlüğün zayıflayıp dağılması demektir... Çalışmalarını proletarya diktatörlüğünün kuruluşu ve sağlamlaşması ödevi üzerinde örgütlendiren Komünist Enternasyonal partileri, ne "liberalizmi", ne hizip özgürlüğünü hoşgörmezler.

"6. *Parti, kendini oportünist öğelerden arıtarak güçlenir.* Partideki, oportünist öğeler, işte hizipçiliğin kaynağı. Proletarya dışa kapalı bir sınıf değildir. Köylü, küçük-burjuva kökenli üyelerin, kapitalizmin gelişmesi sonucunda proleterleşmiş aydınların durmadan bu sınıfa doğru aktıkları görülür... Bütün bu küçük-burjuva gruplar şu ya da bu biçimde partiye girerler, partiye kararsızlık ve oportümizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kay

Devamı sayfa 6'da

İspanya KP (ML) Stalin'i militanca anıyor

Stalin yılı ve Marksist-Leninist partiler

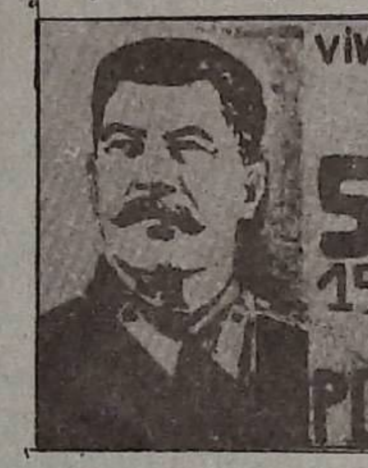
Tüm diğer Marksist-Leninist partiler ve örgütler gibi İspanya KP/ML de bu yılın başından bu yana militanca bir coşkuyla Stalin'i anıyor.

Büyük komünist önder, Josef Stalin'in 100. doğum yılı nedeniyle onun öğretisi ve sürdürdüğü mücadeleyi İspanya'daki tüm devrimcilere ve Marksist-Leninistlere kavratma ve onun eserlerini savunma görevini önüne koyan İspanya KP/ML şubat ayının sonlarından itibaren, Parti Merkez Komitesi organı "Vanguardia Obrera" gazetesinde, O'nun önde gelen eserlerini özel ekler biçiminde yayınlamaya başladı.

Dünya proletaryasının, bu büyük önderinin 100. doğum yılı kutlaması çalışmaları İspanya'nın El Saler kasabasında yapılan 3. Uluslararası Gençlik Festivali'ne katılan tüm Marksist-Leninist gençlik örgütlerinin de katkılarıyla büyük bir atılım kazandı.

Tüm revizyonistler ve her türden gericiler tarafından saptırılan Stalin'in siyasal yaşamını İspanyol devrimcilerine tanıtmak ve onların birçoğunun kafasından burjuvazi ve revizyonistler tarafından yaratılan Stalin'e düşman görüşleri yıkmak için İspanya KP/ML Merkez Komitesi'nin bir komisyonu Stalin'in siyasal yaşamını inceleyen "Stalin; Siyasal Biyografi" adlı eseri hazırladı.

Kültürel alanda da Stalin'in 100. doğum yılı kutlamalarına büyük önem veren İspanya KP/ML ve onun çizgisini sürdüren sanatçılar yaptıkları tablolarla kendi açılarından katkıda bulundular. Aynı biçimde İKP/ML militanları yaptıkları duvar resimleriyle Stalin yılının tüm İspanya halkları tarafından benimsenmesi için çabalar harcıyorlar.

İsp. KP/ML militanlarının Stalin yılı nedeniyle yaptıkları bir duvar resmi

Stalin yılı nedeniyle Pozuelo'nun yaptığı bir tablo

İKP/ML Merkez Komitesi'nin özel bir komisyonunun Stalin yılı nedeniyle hazırladığı "STALİN: SİYASAL BİYOGRAFİ" adlı kitabın kapağı

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 ④

(13) 1904 Ocak ayında Rus- Japon Savaşı başlamıştı, Lenin'in önderliğinde, Bolşevikler, bu yağmacı savaşta Çar hükümetinin yenilgiye uğramasının Çarlığı zayıflatacağı ve devrimi güçlendireceği kanısındaydılar. Gerçekten de Çarlık ordusunun yenilgisi, Çarlığın çürümüşlüğünü kitlelerin gözü önüne serdi ve kitlelerin Çarlık rejimine karşı nefreti günden güne daha da şiddetlendi. Lenin, "Port Arthur'un düşüşü, istibdatın çöküşünün başlangıcıdır" diyordu. Savaş, emekçi yığınların içinde bulunduğu güçlükleri daha da ağırlaştırdı. İşçi sınıfı hareketi eşi görülmedik bir düzeye ulaştı. İşçilerin siyasi grevleri, tüm ülkeyi harekete geçirdi.

(14) Birinci Rus Devrimi, devrim dalgasının, Ekim ayında patlak veren siyasi grevlerden, ekim ayındaki silahlı ayaklanmaya kadar yükseldiği bir dönemdi. Aynı zamanda bu dönem, Çarlığın, işçi sınıfına ve devrime karşı yoğun saldırıya geçtiği bir dönemdi. Üç yıl gibi kısa bir devrim dönemi içinde, işçi sınıfı ve köylülük zengin tecrübelerle dolu bir siyasi eğitim görmüş oldular. Siyasi grevler, barikat savaşları, silahlı direnişler Rusya'nın emekçi yığınlarını büyük bir hızla eğitmiştir. "Devrim, halkın yeminli düşmanı olan çarlığın kamburunun, ancak mezarda düzeleceğini açıkça gösterdi." 1905 Devrimi yenilgiye uğramasına karşın, Bolşeviklere ve işçi sınıfına büyük deneyler kazandırdı.

(15) Devrim sırasında RSDİP içinde iki ayrı çizginin mücadelesi sürüyordu. 1905 Devriminin yenilgisinden sonra, artık Bolşevikler ve menşevikler arasındaki ayrılıklar kesin olarak ortaya çıkmıştı. Bolşevikler parti ve ülke içindeki tek devrimci Marksist güç olduklarını kanıtladılar. Lenin ve Stalin, menşeviklere karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttüler. Stalin yoldaş bu sırada Kafkaslarda Parti taraftarı işçilere şöyle diyordu: "Ya proletaryanın hegemonyası, ya demokratik burjuvazinin hegemonyası. İşte Parti içindeki esas mesele budur." Ancak 5 Nisan 1906'da toplanan RSDİP'in 4. Kongresinde menşevik program oyların çoğunluğunu aldı.

(16) 1907 Mayısında, RSDİP'in Londra'da 5. Kongresi toplandı. Bu Kongre işçi sınıfı hareketi içinde Bolşevikler için büyük bir zafer oldu. Kongre Menşevikleri şiddetle mahkum etti. Stalin yoldaş, Kongre sonuçlarını şöyle değerlendiriyordu: "Bütün Rusya'nın ileri işçilerinin devrimci Sosyal- Demokrasi bayrağı altında tek bir Bütün-Rusya Partisinde gerçekten birleşmesi- Londra Kongresinin anlamı budur, bu onun "genel karakteridir." Beşinci Parti Kongresi, Parti içinde gerçek birliğe, Bolşevizmin bayrağı altında gerçekleştirilen birliğe doğru ileri bir adım oldu. Bu kongrede Lenin ve Stalin omuz omuza büyük bir mücadele vermişler ve yine büyük bir zafer kazanmışlardı.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

DSM mücadele içinde güçleniyor, sağlamlaşıyor

DSM'nin kendi sınıf sendikacılığı programıyla işçi sınıfının sendikal eylemi içinde yer almasının üstünden henüz kısa bir zaman geçti. Buna rağmen DSM'ler bugün dost düşman herkesçe varlıkları kabul edilen sendikal örgütler olarak ortaya çıktılar. Birçok ileri işçi DSM saflarında birleşti. Burjuva sendikaların oyunlarından bıkan geniş işçi yığınları DSM'nin çağrılarını ilgiyle izlemeye başladı ve DSM saflarında birleşmeye yöneldi. Örgütlü bir biçimde çalışmanın sürdürüldüğü birçok işyerinde işçiler DSM'nin ileri sürdüğü taleplere sahip çıktı, burjuvazi ve sendika ağalarına karşı mücadeleye atılmak için DSM saflarında örgütlendi. Birçok yerde de işçiler daha şimdiden patronlara ve burjuva sendikacılık akımları ve sendika ağalarına karşı DSM saflarında birleşerek mücadele ediyor, patronları ve sendika ağalarını dize getiriyorlar.

DSM'nin kendileri için bir tehlike olarak geliştiğini gören patronlar ve sendika ağaları, bazı yerlerde, önder işçileri tehdit ederek, işten atarak DSM faaliyetini ezmeye çalışırken, bazı yerlerde de sendika ağaları, DSM önderlerine "mevki" va ad ederek DSM faaliyetini yozlaştırmaya çalışıyorlar. Bunların yanında, sözde sınıf sendikacısı bir takım akımlar ise; sahte DSM'ler örgütleyerek (DHY gibi) ya da DSM'yi bozguncu ve bölücü bir örgüt olarak (DY, KSD, DHB gibi) tanıtmaya, böylece de onun prestijine gölge düşürmeye, amaçları ve mücadelesi hakkında kuşkular yaratarak DSM faaliyetini zayıflatmaya çalışıyorlar.

Ama proleter devrimciler tarafından örgütlenen DSM'ler her yerde; DSM'nin ortadan kaldırılmasına yönelik bu saldırıları boşa çıkardı, bugün de çıkarıyor. Burjuvazi, sendika ağaları ve burjuva sendikacılık akımlarına karşı mücadele içinde gelişiyor, güçleniyor ve daha da sağlam bir nitelik kazanıyorlar. Bütün bu saldırıları alt edecek bir biçim kazanıyor, biçimlerini mükemmelleştiriyorlar.

Kısaca söylemek gerekirse; DSM'ler mücadele içinde, mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak bir biçim almakta, her geçen gün hata ve zaaflarından arınarak, işçi sınıfını sınıf sendikacılığı çizgisinde birleştirme yolunda ilerlemektedir.

Geçirdiğimiz nispeten kısa, ama yüzlerce proleter devrimci ve işçinin aktif katılımı ile gerçekleşen yoğun mücadele döneminin ortaya çıkardığı sonuçlara baktığımızda, mücadelenin önünür açılması ve DSM saflarına yönelen işçi yığınlarının örgütlenme sorunlarına cevap verebilmek için DSM nedir? sorusuna daha ayrıntılı cevap verilmesi zorunluluğu kendini göstermektedir.

Sınıf sendikacılığı, daha tezlerini ortaya koyduğunda bu soruya genel bir cevap vermiş, DSM'yi sınıf sendikalarının bugünkü bir biçimi olarak nitelemişti. Soruya verilen cevap elbette doğru bir cevaptı. Ama bu genel cevap bugünkü mücadelenin boyutları gözönüne alındığında, pratikte karşılaşılan birçok sorun için çözücü olamamaktadır. Bu nedenledir ki, bugün bu doğru cevabı detaylandırmak, DSM'lerin ete-kemiğe büründüğü koşullarda onlara devrimci bir mücadele örgütü niteliğini veren özellikleri şöyle açabiliriz:

DSM BİR SINIF ÖRGÜTÜDÜR

DSM'ler, DHY şeflerinin sandığı gibi öncü işçilerin örgütü değil, işçi sınıfının kitlevi olarak örgütlendikleri sınıf örgütleridir. Bu nedenledir ki, DSM siyasal düşünce farkı gözetmeksizin tüm işçileri kendi saflarında toplamayı, onları sınıf sendikacılığı çizgisine çekmeyi amaçlar. DSM'nin mücadelesini benimseyen her işçi DSM'ye katılabilir, seçme, seçilme vb. her türlü hakka sahip olur. Aksi bir durum, yani, DSM'yi salt şu veya bu siyasi görüşü benimseyen işçilerin örgütü olarak görmek, DSM'nin sınıf örgütü, işçi sınıfının örgütlenme merkezi olma özelliğine zarar vereceği gibi, sınıfı, sınıf sendikacılığı çizgisinde birleştirme görevini de engelleyecektir.

Kısaca söylenecek olursa; sendika ağaları ve polisin ajanı olmayan her işçi, DSM'nin üyesi olabilir. Ve örgütün demokratik merkeziyetçi işlerliği içinde her hakka sahip olur.

DSM BİR SENDİKA ÖRGÜTÜDÜR

DSM örgütlenmesi bugün ülkemiz işçi sınıfının sendikal eyleminin özelliklerinden ortaya çıkan bir sınıf sendikası biçimidir. Bu nedenle de bütün burjuva sendikaların alternatifidir.

DSM'ler, burjuvazi ve sendika ağalarına karşı işçi sınıfının sendikal eylemini yürütmekle yükümlüdürler. Bugün henüz, bütün burjuva sendikaları dıştalayarak, patronlarla toplusözleşme görüşmelerine oturamıyorsa, bu görevin DSM'nin amaçlarını aşmasından değil, DSM'nin burjuva sendikaları henüz yeterince tecrit edememiş, yeter sayıda, işçiyi kendi saflarına kazanamamış olmasındandır. Yeter gücü kendi etrafında topladığı her yerde DSM'ler, sendikal mücadelenin dolaysız görevi olan toplusözleşme görüşmelerine de oturacaklardır. Daha bugünden bile birçok yerde DSM'ler burjuva sendikaları dıştalayarak birer birer konularda da olsa patronlarla karşı karşıya gelerek, "yetkili" sendikaya rağmen yeni haklar alabilmektedir.

DHY şefleri, her konuda olduğu gibi bu konuda da DSM'nin niteliğini çarpıtmakta, DSM'leri bir sınıf sendikası değil, sınıf sendikalarını yaratmanın bir aracı olarak görmekte, bu nedenle de, DSM'nin amaçlarını ve mücadele perspektifini daraltmaktadır. Oysa, açıktır ki, sınıf sendikalarının bugünkü bir biçiminden başka bir şey olmayan DSM'ler, işkolunda bir sendika kurmanın geçici bir aracı olamazlar. Çünkü, kendisi bir sınıf sendikasıdır. Ve işkolunda legal bir sınıf sendikasının koşulları ortaya çıkıp, sınıf sendikası legal bir biçim kazandığında DSM'ler dağıtılmayacak, belki ismi ve biçimleri değişmekle birlikte, varlıklarını sürdürecek, işkolundaki legal sendikanın örgütlü mekanizması olacaklardır. Görevleri ve perspektiflerinde herhangi bir daralma sözkonusu olmayacaktır.

DSM BİR MÜCADELE ÖRGÜTÜDÜR:

Yukarda kısaca da olsa belirttiğimiz özellikler gözönüne alındığında açıktır ki, DSM'ler görevleri salt; patronların uygulamaları, sendika ağaları, kapitalizmi vb. teşhir etmekten ibaret örgütler olamazlar. Onlar aynı zamanda, sınıfın burjuvaziye karşı sendikal eylemini yürütmekle yükümlü olan mücadele örgütleri olmak zorundadırlar. Bundan dolayı da DSM'ler her günkü sendikal

Devamı sayfa 6'da

Erdemir işçileri sendika ağalarına rağmen mücadelesini sürdürüyor

T. Maden-İş ağaları Erdemir işçilerine saldırdı

Erdemir işçileri 1 Mayıs 1979'da Ereğli mitinginde

Erdemir işçisi yıllardan beri sendika ağalarının ihanetini görmektedir. İşçiler her direnişlerinde sendika ağalarına karşılarında bulurken, Devrimci Demir-İş'i ise mücadelelerinin yanında bulmaktadır. Nisan ayı başından beri, Devrimci Demir-İş, referandumla yetkinin en kısa yoldan çözümlenerek işçilerin bir an önce haklarını almak için mücadele ederken, T.Maden-İş ve Dev-Maden-İş ise yetkinin uzatılması ve işverenin sömürüsünün yoğunlaşması için faaliyet yürüttüler. 28 Ağustosta işçilerin diretmesi sonucu, Şükrü Özbayrak direnişi başlatmak zorunda kaldı. Erdemir işçileri 16-24 vardiyasında şu taleplerle direnişe geçtiler.

1-Her ay 5 bin lira maaşlara ek yapılsın.

2- İşçilere kömür verilsin.

3- Yeni işe alınan işçiler esas ücretlerini almalıdırlar.

T.MADEN-İŞ AĞALARI DİRENİŞ KIRICILIĞININ EN ÖNÜNDE

Direniş kısa zamanda tüm fabrikaya yayıldı, bütün işçilerin katılımıyla üretim durduruldu. Şalterlerin tüm fabrikada indirilmesi Maden-İş sendika ağalarını çılgına çevirdi. Onlar direnişi Devrimci-Maden-İş'in yaptığını söyleyerek direnişçi işçilere karşı saldırıya geçtiler. Maden-İş üyelerine ise üretime devam etmeleri çağrısı yaptılar, buna rağmen direnişi kıramayınca, jandarma komutanlarıyla birlikte ünite ünite gezerek jandarma dipçiğiyle işçileri çalışmaya zorladılar. İşverene telefon eden T. Maden-İş 9.Bölge Başkanı Cevdet Yılmaz "kan dökülse de üretimi durdurmayacağız" diye garanti verdi.

İşçilere karşı işverenler, bakanlar, Zonguldak Bolu ve çevre şehirlerden getirilen jandarmalarla birleşen Maden-İş sendi- ağalarının direniş kırıcısı yüzleri bir kez daha açığa çıktı. Jandarma dipçiği altında 56 işçi gözaltına alınırken şimdilik 10 saat süren direniş işveren, jandarma, bakanlar ve sendika ağalarının saldırıları sonucu kırıldı.

DEV-MADEN-İŞ'İN DİRENİŞÇİLİĞİ SAHTEDİR!

Direniş zaten Dev-Maden-İş ağalarına rağmen gelişti. Direniş günü Dev Maden-İş'te toplanan işçilerin taleplerini işverenin kabul etmemesi üzerine işçiler bu taleplerini nasıl alabileceklerini tartışmaya başladılar. İşçiler haklarını işverenden almanın ancak direnişle olacağına karar verince, Şükrü Özbayrak ve avanesi ses çıkaramadılar. Direniş boyunca Dev Maden-İş, direnişi destekleyen hiçbir bildiri bile dağıtmazken, Şükrü Özbayrak'ta ortadan kayboldu. Slap sahası direnişini kıran Dev-Maden-İş ağalarının direnişten yana olmaları beklenemezdi de. Şükrü Özbayrak, direnişi değerlendirmek için yaptığı toplantıda nasıl "direnişçi" olduğunu kendi ağzından dinleyelim; "TKP yanlısı yönetim fabrika kapasitesini yarıda tutarak buhran yaratmayı ve işçileri isyana teşvik ediyor" diyerek gerçek yüzünü açığa çıkarıyor.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ DİRENİŞİN EN ÖNÜNDE

Devrimci Demir-İş, bu talepleri mayıs ayından beri savunmaktaydı, ancak bu talepler işçilere mal olduktan sonradır ki, Dev-Maden-İş ve T.Maden-İş ağaları da savunur göründüler. Ama iş gelip direnişe dayanınca bu sendika ağaları direnişin karşısında yer alırlarken Devrimci Demir-İş kararlı bir şekilde direnişi destekledi. Nitekim Devrimci Demir-İş'in bu kararlılığı Dev.Maden-İş temsilcileri tarafından bile kabul edilmek zorunda kaldı. Toplantıda konuşan Dev. Maden-İş temsilcisi şunları söyledi: "Burjuvaziye karşı zarar veren tüm direnişler desteklenir ilkesinden, haklı direnişimiz Devrimci Demir-İş üyeleri tarafından desteklendi. Konuşmama başlarken, hepinizin huzurunda Devrimci Demir-İş'e teşekkür ederim"

İşdemir işçileri yeni direnişlere hazırlanıyor

İSDEMİR işçilerinin giderek pekişen birliğinden tedirgin olan işveren, Maden-İş ve Çelik-İş ağalarını da yanına alarak işçilere karşı yeni saldırılar düzenliyor. İşveren bir yandan Devrimci Demir-İş'e üye olan işçileri işten atmakla tehdit ederken öte yandan da yeni saldırılarla işçilerin kazandığı birtakım ekonomik ve sosyal hakları geri almak için çalışıyor.

İşveren, faşist ve revizyonist sendika ağalarını da yanına alarak, işçi treninin vagonlarını azalttığı yetmiyormuş gibi şimdi de köylere servis yapan otobüsleri kaldırma kararı almıştır. Zaten saatlerce yollarda kalan İSDEMİR işçileri, şimdi tamamen perişanlığa itilmektedir. Çünkü köylerden istasyonlara gelebilmek için işçiler saatlerce yol tepmek, ya da fahiş fiyatlarla araba tutmak zorunda kalabileceği gibi, yol kenarında her köyde duracak olan işçi treni yolculuğu daha da uzatarak, işçilerin her gün 4 saatinin yollarda geçmesine neden olacaktır.

İşverenin bu tür yollarla "tasarrufa" yöneleceğini gören D. Demir-İş, aylarca önce bu soruna parmak basmış, servislerin kaldırılmamasını, tren vagonlarının çoğaltılmasını ve yolda geçen sürenin mesaiye sayılmasını istemiş, bu talepler işçiler tarafından da desteklendi.

Çok evvelden aldığı kararları işveren bugün uygulamaya sokmaktadır. Çünkü ortamı kendince elverişli görmektedir. Toplusözleşme döneminin yaklaşması nedeniyle, Çelik-İş ve Maden-İş'in ses çıkarmayacağını bilmektedir. Ama işveren yanılmaktadır. Birlik olmanın tadını alan İSDEMİR işçileri, Çelik-İş ve Maden-İş ağalarına rağmen birleşecek, mücadele edecek bilinç düzeyindedirler.

Öyle görünmektedir ki, diğer sorunlarla da birleşince taşıt sorunu İSDEMİR'de bardağı taşıran damla olacak, Devrimci Demir-İş'in çizgisinde birleşen işçiler haklarını direnerek alma yolunu seçeceklerdir. Ünitelerden yükselen, direnelim sesleri işçilerin patrona ve sendika ağalarına kolayca teslim olmayacağının açık belirtisidir.

Ankara'daki seminerlerde Şeker-İş ağaları teşhir oluyor

İşçiler sendika ağalarının vaazlarına kanmıyor

Şimdiye kadar faşist sendika ağalarının en rahat çalıştıkları yer olarak görülen Şeker-İş artık sendika ağalarının uykularını kaçırıyor. Son gelişmelerden rahatsız olan ağalar, işçilerdeki uyanışı engelleyebilmek amacıyla işkolu düzevinde seminer düzenlediler. Bütün fabrikalardan gelen temsilcilerle Türk-İş salonunda başlayan seminer, sendika ağalarına işçilerin verdiği bir derse dönüştü. Daha ilk günden işçilerin birliğini engellemeye çalıştılar. Onların topluca bir otelde yatmasını bile engellediler. Tüm dersler boyunca paralı uşaklarıyla bu köhnemiş düzeni savunup sosyalizme küfretmeye çalıştılar. Ama proleter devrimciler bu tavır karşısında sessiz kalmayıp ağaların gerçek yüzünü seminerde teşhir ettiler. Onlar sosyal-emperyalizmi göstererek, sosyalizme saldırırken, devrimci işçiler gerçek sosyalizme sahip çıkıp ağaların heveslerini kursaklarında bıraktılar. Yüzlerinin iyice açığa çıkmasından paniğe kapılan ağalar işçi arkadaşlara gazino ve içkili yemek vaat etmeye başladılar. Bunlarda yetmeyince faşist Orhan Ercelik, işçi arkadaşları işten attırmaya kadar gidebileceklerini söyledi. Bu tavır, işçi arkadaşların nefretinin daha da yükselmesine neden oldu. "Özgürlükçü demokrasi", muhalefet hakkı var diye seminer boyu nutuk atanlar kastettikleri özgürlüğün kendilerine ait olduğunu itiraf ettiler. Seminer sonunda da bir sınav yaparak işçileri birbirleriyle yarıştırıp kendilerini kurtaracaklarını düşünüyorlardı. Bu silah da geri tepti. İkinci seminere katılan 40 kişiden 25 kişisi sınavı protesto ederek, kağıtlara "bu seminerin işçi sınıfına bir yarar sağlamadığını" yazmaları sendika ağalarını kudurttu.

Seminerler açıkça gösteriyor ki, artık Şeker-İş ağaları şeker işçilerini vaazlarla kandıramayacak, şeker işçileri burjuvazi ve sendika ağalarına karşı DSM'lerin sınıf sendikacılığı çizgisinde birleşeceklerdir. Bu gelişmeyi, ne ağaların tehditleri, ne de seminer diye verdikleri yatıştırıcı vaazlar önleyecektir.

Devrimci Demir-İş 1. Kongresi toplanıyor

Metalurji işçilerinin, işkolundaki tek devrimci sendikası Devrimci Demir-İş Sendikası'nın Genel Merkez 1. Kongresi İskenderun'da toplanıyor.

Yer: PAÇ Meydanı, Varyant Caddesi, FER Düğün Salonu
Tarih: 22-23 Eylül 1979
Saat : 10.00

KBİ'de Devrimci Yol'cular işçilere saldırmaktan vazgeçmelidir

Aşağıdaki mektup, gazetemize Murgul Karadeniz Bakır İşletmelerinde çalışan DSM'li işçiler tarafından gönderilmiştir. Ancak, mektup elimize geç geçtiği için kongre öncesinde yayınlamamız mümkün olmadı. Buna rağmen, DY'ye bir uyarı olur dileği ile DSM'li işçilerin mektubunu yayınlıyoruz.

Biz 1972 yılından beri anti-faşist mücadele içinde yer almış Halkın Kurtuluşu yanlısı işçileriz. Halkın Kurtuluşu'nun tüm burjuva sendikacılığına ve sendika ağalarına karşı sınıf sendikacılığının alternatif olarak ortaya koymasıyla birlikte DSM örgütlemeye başladık. Çünkü işyerimizde Türk-İş'e bağlı Doğu Karadeniz Maden İşçileri Sendikası yetkili durumdadır. Bu sendika hiçbir zaman işçilerin yanında olmayan, patronlarla uzlaşmayı kendine temel almış, patronun işçilere karşı bir saldırı merkezi durumundadır. Doğu Karadeniz Maden İşçileri Sendikası yönetimine, işçilerden alınan aidatları harvurup harman savuran, barda pavyonda yiyen sendika ağaları hakim durumdadır. DY'nin ise işçiler içinde gücünden bahsetmek mümkün değildir. O özellikle öğrenci gençlik üzerinde etkisi olan bir siyasi hareket durumundadır. Şimdiye kadar da işçi sınıfının hiçbir sorununa eğilmemiştir.

DSM çalışmasının başlamasıyla bir taraftan kendi deney ve tecrübeleriyle sendika ağalarının yüzünü kavrayan işçiler, öte yandan DSM'nin burjuva sendikalarına ve sendika ağalarına karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunarak yürüttüğü çalışma işçilerin büyük bir sempatisini kazandı ve işçiler DSM etrafında toparlanarak DSM birdirilerini en geniş işçilere ulaştırarak burjuva sendikalarına ve patronlara karşı birleşmeye başladılar. DSM'nin çalışmalarından haberdar olan sendika ağaları ne yapacaklarını şaşırdıkları bir dönemde DY'ciler sendika ağalarının imdadına yetişti. DY'ciler sendika ağalarına "Yeraltı Maden-İş'e geçerlerse tabandaki muhalefeti bastırabileceklerini" vaat ederek sendika ağalarını Yeraltı-Maden-İş'in saflarına aldılar ve olağanüstü kongre kararı aldırdılar. Ancak işçilerin sendika ağalarına karşı gelişen kin ve nefretini söndürmek mümkün değildi. İşçileri baskı altına almanın yolu olarak da önce işçilerin örgütü DSM'ye ve önderliğine saldırıyı DY kendine temel aldı. DY'ciler, DSM'nin sendika ağalarını eleştiren bildirilerine "bu bildiriler devrimci değil, tüm devrimci sendikalara muhalefet eden faşistler tarafından hazırlanmıştır. DSM çalışması yapanlar devrimci görünüp aslında faşistlerle işbirliği içinde olanlardır. Bunlar sendika yönetimini almasınlar da kim alırsa alsın. Biz bunları buradan kovup (DSM'lileri ve HK'cıları) bildirilerini silah zoruyla kendilerine yedireceğiz vb." şeklinde saldırıya geçtiler. Fakat DSM'yi susturamayınca bu sefer işçilerin önünü keserek "eğer olağanüstü kongrede Yeraltı Maden-İş'e oy vermezseniz sizi dağa çıkarır kurşuna dizeriz" diye tehditler savurmaya başladılar. Tüm bu saldırıları düzenleyenler, Murgul, Borçka, Şavşat, Ardonuç'tan getirilen işsiz, boş gezen veya öğrenci olan Dev-Yolculardır. Yeraltı Maden-İş sendikası da açıktan saldırıları desteklemektedir.

Biz Devrimci Yolculara diyoruz ki, işçi sınıfına ve onun örgütlerine saldırmak devrime hiç bir şey kazandırmaz, sınıf sendikacılığına ve devrime kitleleri kazanmak ancak ikna ile mümkündür, aksi takdirde devrime verdiğiniz zararın hesabını ödeyemezsiniz. Reformcu ve revizyonist sendikacılıkla aranıza kalın bir hat çekerek burjuva sendikacılığı terk edin.

BİZ, KARADENİZ BAKIR İŞLETMELERİ İŞÇİLERİNİ NE SENDİKA AĞALARININ SALDIRILARI NE DE DEVRİMCİ YOLCULARIN "DEVRİMCİLİK" ADINA YAPTIĞI SALDIRILAR YILDIRAMAYACAKTIR!

Kongreye DSM etrafında en geniş olarak katılacağız, bizlerin devrimci-demokratik hakkı olan kendi yöneticilerimizi kendimiz seçeceğiz. Şimdiye kadar sendika ağalarından yaptıkları yolsuzlukların ve ihanetin hesabını soracağız. Sendika ağaları ve Yeraltı Maden-İş yöneticileri cesaretiniz varsa buyrun demokratik yoldan seçim yapalım siz kazanırsazın sendikayı Yeraltı Maden-İş'e bağlayın! İşçileri tehdit etmekten vazgeçin, sizlerin tehdidi ile zannetmeyin ki kongreye az katılan olacak ve kongrede istediğiniz gibi at oynatabileceksiniz. Biz işçiler olarak Doğu Karadeniz Maden İş ağalarını yıkarak kendi yöneticilerimizi kendimiz seçmeye kararlıyız.

KBI'den DSM'li işçiler

AMASYA

Dev-Tarım-Sen'de örgütlenen BETA işçilerinin mücadelesi

Amasya-Kazanasmaz BETA TOHUM ÜRETME ÇİFLİĞİ'nde sigortasız ve asgari ücretin altında çalıştırılan, 110 tarim işçisi Dev-Tarım-Sen'de örgütlenerek yasal haklarının tanınmasını istiyorlar.

Bütünü Dev-Tarım-Sen'e üye olan BETA işçileri, geçtiğimiz günlerde SSK ve Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurarak, yasalardan doğan haklarının verilmesini talep ettiler. Durumu haber alan patron bütün işçilerin işine son verdi. Bunun üzerine işçiler oturma grevine başlayarak, yasadan doğan hakları tanınıncaya ve Dev-Tarım-Sen yetkili sendika olarak kabul edilinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini açıkladılar.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan Dev-Tarım-Sen Genel Başkanı Tuncay Çelen:

"Kazanasmaz'da 80 lira gibi gülünç bir ücretle sigortasız olarak çalıştırılan isciler üstünde baskı ve sömürü utanç verici boyutlardadır. Yasal asgari ücretin bile gerçek asgari ücretin çok altında tespit edildiği, fiyatların alabildiğine arttığı bu ortamda, yasal asgari ücretin bile uygulanmaması ve işçilerin sigortasız çalıştırılması karşısında yetkililerin kayıtsızlığı düşündürücüdür. İşçilerden yana olduğunu iddia eden hükümetin işçilerin en yasal haklarının bile işverenlerce çiğnenmesine gözyumması bu hükümetin kimden yana olduğunun göstergesidir.

"Dev-Tarım-Sen ve üyesi BETA işçileri, kendi güçlerine güvenerek hakları için sonuna kadar mücadele edeceklerdir.

"İlgilileri bu konuda uyarıyor, tüm emekçileri ve işçi dostlarını haklı mücadelemizi desteklemeye çağırıyoruz" dedi.

Şimdi Kazanasmaz BETA işçileri, Dev-Tarım-Sen saflarında sımsıkı birleşmiş olarak mücadelelerini sürdürüyorlar.

DÜNYA İŞÇİLERİNDEN

Kosta-Rika

Latin Amerika'nın Brezilya, Peru, Guatemala, Salvador, Kolombiya vb. ülkelerinde hüküm süren grev dalgası Kosta Rika'ya da sıçradı.

Latin Amerika burjuvazisi tarafından "cennet" olarak nitelendirilen Kosta Rika'da, ilk grev, ülkenin başlıca limanı olan Limon kentinde patlak verdi. Çeşitli sektörlerde çalışan 7000 emekçi ücretlerin yükseltilmesi ve daha iyi yaşam koşulları talebiyle genel greve gittiler.

Grev hareketi karşısında dehşete düşen burjuvazi "cennetindeki karışıklığa" son vermek amacıyla polisi grevcilere azgınca saldırttı. Grevci işçiler, polis saldırısı karşısında gerilemediler ve çatışmaya girdiler. Çatışma sonunda 2 grevci işçi öldü, onlarca grevci yaralandı ve yüzlercesi göz altına alındı.

Buna karşın, grevci işçiler mücadelelerini sürdürerek ücret artışını sağladılar, gözaltına alınan işçilere baskı yapılmasını engellediler. Böylece azgın polis saldırısına karşın, grevlerini zaferle bitirmeyi başardılar.

Lastik-İş ağaları işçileri satmaya devam ediyor

Unika-Kablo işçileri DSM saflarında örgütleniyor

Kağıthane'de kurulu Unika-Kablo işçileri Lastik-İş ağalarının grevi kırma çabalarına rağmen grevlerini 105 gün sürdürdüler. Ama ne varki, grev sonrasında işçilerden ve temsilcilerden gizli olarak imzalanan toplusözleşme ile işçiler bir kere daha patrona satıldılar. Ağalar işçilerin taleplerinin hemen hepsini değiştirerek, patronun istediği zemin üzerinde toplusözleşmeyi imzaladılar.

	İşçilerin istekleri	Alınan
Yemek	75-75	40
Ölüm(mes.has.)	100.000	-
İkramiye	6-7	5-5
Tahsil yar.	3000 net	2000 Brüt
Ölüm yardımı	10.000 net	3000 Brüt
Doğum yardımı	3500 net	2000 Brüt
Yakıt yardımı	10.000 net	3000 Brüt
İzin harçlığı	5000 net	3000 Brüt
Ücret zammı	200-250	150-150

İşçiler sendika ağalarına karşı çıkarak bu toplusözleşmeyi tanımayacaklarını söylediklerinde sendika ağaları satışı gerçekleştirmenin verdiği rahatlıkla "biz imzaladık siz de çalışacaksınız. İster çalışın, ister gidin" diyorlar.

Sendika ağaları ta başta greve gitmeyin, greve giderseniz 17'şer bin zararınız olur diye işçileri yıldırmaya çalışmışlar, olmayınca da grevdeki işçilerin siyasileşmesini engellemek için onları yozlaştırmayı denemişlerdir. Sendika ağalarının gerçek niteliklerini kavrayan Ünika işçileri, sendika ağalarının pankartlarını ve grev önlüklerini yakarak, bundan böyle DSM saflarında örgütleneceklerini söylüyorlar. İşçiler DSM'li arkadaşların getirdiği pankartı ve bildirileri coşkuyla karşıladılar.

●Organize Sanayi Bölgesi askeri bir kampa dönüştürüldü

Bursa'da işçileri baskı ve terörle yıldırmaya çalışıyorlar

Bursa'da Organize Sanayi Bölgesi, şehrin dışında, onbin civarında işçinin çalıştığı, birçok büyük fabrikanın bulunduğu bir alandır. Burjuvazi burayı kendi açısından kontrol altında tutabilmek için özel olarak yaptırmıştır. Ve burjuvalar kendi açılarından övünüyorlar (!) burayla...

Organize Sanayi Bölgesinin çevreyle hiçbir ilişkisi yoktur. Girişte büyük bir jandarma karakolu vardır. Bu jandarmaların görevi, sanayi bölgesini kontrol altında tutmak, grevlere ve direnişlere anında müdahale etmek, devrimcileri bu alana sokmamak ve işçilere gözdağı vermenin her yolunu deniyorlar. Toplusözleşmeler arifesi olan bu dönemde, bu tip psikolojik baskıları artırmışlardır. Her sabah fabrikaların arasındaki yollarda yarı-çıplak olarak, jandarmalara marş söyletip tüfeklerle talim yaptırıyorlar. Askerleri işçilere karşı saldırgan, talan ruhuyla, ahlaksızlıkla eğitip hazırlıyorlar. İşçileri korkutmak için sık sık gövde gösterisi yapıyorlar. Sendika ağaları ve patronlar sık sık jandarmayı göstererek işçilere uslu durmalarını (!) öğütlüyorlar.

Bütün bu baskı ve tehditler işçileri yıldırmıyor. İşçiler, patronlar, sendika ağaları ve faşist devlet güçlerine karşı mücadele ediyorlar. Gazetemize konuyla ilgili bir mektup gönderen DSM'li işçiler şöyle diyorlar:

"Ancak işçi sınıfı pekçok deneylerde göstermiştir ki, ne jandarmanın süngüsü, ne polis jopu, ne sendika ağası ne de patron, işçilerin kabaran öfkesi ve sel gibi coşan mücadelesi karşısında durabileceklerdir. Bizler de bunun bilincinde olarak, gerçek kurtuluşumuz yolunda bizi tehdit eden önümüze çıkan her türlü engellere karşı mücadeleyi yükselteceğiz."

İşçi sınıfı burjuva partileri seçim sandıkları ile başbaşa bırakacaktır

Seçim dönemine girilmesiyle birlikte, faşistinden, revizyonistine, reformcusuna kadar bütün burjuva, burjuva-toprak ağası partileri işçi dostu pozuna büründüler. Her biri ötekinden daha fazla vaadlere girişerek açık artırmaya çıktılar. Öyle ki; nutuklara bakıldığında, büyük burjuvazi ve toprak ağalarını savunduğunu hiçbir parti söylememekte, efendilerinin hizmetinde olduklarını özenle saklamaktadırlar. Ama işçiler artık bu yalanlara kanmıyor, kaşarlanmış burjuva politikacıların palavralarına gülüp geçiyorlar. Çünkü onlar yıllardır kendi özdeneyleriyle bütün burjuva, burjuva-toprak ağası partilerin gerçek niteliklerini görmüşlerdir. İşçilere yeni haklar vaat ederek iktidara gelen partilerin ilk işi, değil işçilere yeni haklar vermek, işçilerin canı ve kanı pahasına kazandığı hakları almak için kolları sıvamışlardır.

İşçilerden yanalığı kimselere bırakmayan, referandum, sendika seçme özgürlüğü, daha iyi yaşam vaadiyle işçilerin oyunu alan CHP, hükümet olur olmaz, ilk iş olarak; işçilerin lüks içinde yaşadığını, çok fazla ücret isteyerek fiyatların yükselmesine neden olduklarını iddia ederek işçi sınıfına karşı bir kampanya başlatmış, saldırılarını Türk-İş ağalarıyla işbirliği içinde, bir ihanet anlaşmasından başka bir şey olmayan "Toplumsal Anlaşma" ile sürdürmüştür. Yine bu sözde işçi dostu hükümet, grevleri ertelemede kendinden önceki hükümetlere taş çıkartmış, her vesile ile grev ertelemelerine giderek, işçi sınıfı mücadelesini ezmeye çalışmıştır. CHP, utanmazlığı öylesine ileri götürmüştür ki, seçim kampanyasını başlattığı şu günlerde çarşaf çarşaf demeçlerle işçilere yeni "cennet"ler vaat edip oy dilenirken, aynı günlerde hükümet bir çırpıda, Mobil tekeline bağlı, Genel Müdürlük, Batman, Adana ve Bulgurdağ, TKİ'ye bağlı, Alpagut, Dodurga, Afşin-Elbistan işyerlerinde çalışan binlerce işçinin grevlerini "milli güvenlik (!)" gerekçesiyle ertelemiştir.

CHP'nin işçi düşmanı politikasını kendine paravan edinen AP ise, sanki kendisinin grev ertelemeleri, işçi kanı dökmeleri, sendika seçme özgürlüğünü boğmaya kalkması unutulmuş gibi işçi dostu olduğunu ilan etmektedir. O AP ki, işçi sınıfı mücadelesini ezmek için yaptığı saldırılar azmış gibi, 1978 Kongresinde programında bile değişiklik yaparak, programının 72, 73. maddelerini "sermayeyi, işvereni, mülkiyeti, özel teşebbüsü ürkütmeyen kurumların kökleşmesi ve geliştirilmesi, devletin uzun süreli grevleri önleyecek sistemleri kurması".. "Toplusözleşme uygulamasının, ekonomik zorunluluklar, sosyal denge devlet ve işveren olanakları" ölçüsünde kalma biçiminde değiştirmiş bununla da yetinmeyerek, 74. maddede sendikaları, "mesleki dayanışma araçları" olarak tanımlayarak, "sınıf mücadelesi sendikacılığına, ideolojik ve parti sendikacılığına karşıyız. Türk işçisinin suni sınıf şuuru yerine tabii milli şuur içinde tutulması prensibimizdir" ilkelerini programına geçirerek, işçi düşmanlığını programıyla daha da mühürleyen bir partidir.

İşçi düşmanlığında kendisiyle kimsenin boy ölçüşemeyeceği, elinden yüzlerce devrimci kanı damlayan MHP'de işçi dostu olduğunu ilan etmekte, kırdığı grevler, giriştiği katliamları unutturmaya çalışmaktadır.

Sermayenin baş savunucularından, dini gericiliğin karanlığında, "öbür dünyada cennet" vaatleriyle işçileri sermayenin ebedi köleliğine mahkum etmek isteyen MSP, işçi sınıfı mücadelesini yozlaştıran, grev kırıcı revizyonist partiler TİP, TSİP işçi sınıfı mücadelesi önünde bir engel olan işçilerin grev haklarını sınırlarken, patronlara sınırsız lokavt hakkı tanıyan Anayasayı yücelten, Anayasanın uygulanmasıyla her şeyin güllük gülistanlık olacağı hayallerini yayan SDP ve TBP, bütün bu partiler de işçi dostu olduklarını iddia etmektedirler.

Bugün işçi dostu pozuna bürünenler bunlardan da ibaret değil, KSD, TEP gibi reformist siyasi hareketler, işçi düşmanlığında başa güreşen TKP ve birtakım küçük revizyonist gruplar, birkaç ilden sözde bağımsız adaylar göstererek işçilere bu adayların işçiden yana olduğunu söylemekte, bunların desteklenmesini istemekte, işçilerin düzene karşı kabaran kin ve nefretini dolaylı yollardan yine "parlamenter avanaklığın" içine çekmeye çalışmaktadırlar.

Bütün bu, her soydan faşist, reformcu, revizyonist parti ve hareketlerin aldatıcı, sahte işçi dostu postuna bürünmelerinin bir tek hedefi vardır. O da, yükselen işçi sınıfı mücadelesini parlamentonun, Anayasa'nın sınırları içine hapsetmek ve mücadeleyi bu burjuva çerçeve içinde ezmek.

Ama parlamentarizmin, bütün bu burjuva, burjuva-toprak ağası partilerin kendi taleplerini yerine getirmeyeceğini bilen işçi sınıfımız, kendisini Anayasa ve parlamentarizm duvarları içine hapsetmek isteyen, kendisinden oy dilenen partileri dinlemeyecek, onları seçim meydanlarında alkışlarla karşılamayacaktır. İşçi sınıfımız, genel grev, siyasi grev dayanışma grevi, referandum, işyerlerinin işçiler tarafından denetlenmesi, sıkıyönetimin kaldırılması...demokrasi ve sosyalizm taleplerlyle mücadele edecek, bütün bu işçi düşmanı partileri seçim sandıklarıyla başbaşa bırakacaktır, seçimleri boykot edecektir.

DİVRİĞİ MADENLERİNDE DSM GÜÇLENİYOR

Cevher-İş seçimlerinde burjuva sendikacılar ayak oyunlarıyla sonuç almaya çalışıyor

Türk-İş Türkiye Maden İşçileri Federasyonuna bağlı Cevher-İş Sendikası'nın Divriği seçimleri eylül ayı ortalarında yapılacak. Seçimlerin iyice yaklaşmasıyla birlikte, faşistlerden, Aydınlık sosyal-faşistlerine, reformistlerden, Yeraltı Maden-İş, Dev. Maden-Sen'e kadar bütün burjuva sendikacılar, seçimleri almak için kolları sıvadılar. Aydınlıkçılar, MHP ve AP'li faşistlerle birleşerek seçimleri almaya çalışırken işçilerin karşısına çıkmaya yüzü kalmayan Yeraltı Maden-İş'çiler de DİSK propagandası ve gerici uzlaşmalara giderek seçimleri almaya çalışmaktadır. DİSK ağalarından zılgıt yiyen Dev.Maden-Sen ise, el altından başka bir liste tezgahlamaya çalışmaktadır.

Aydınlık revizyonistleri- AP-MHP üçlüsünün işçi düşmanı faaliyetleri için burada bir şey söylemeye gerek yok. Çünkü onlar kendi faşist siyasetlerinin gereğini yapıyorlar. Dev. Maden-Sen ise, DİSK'den "olur" alamadığı için açık bir faaliyet yürütemiyor. Ama, DY taraftarlarının yönetimde bulunduğu Yeraltı Maden-İş'e gelince, söylenecek çok şey var.

●DİVRİĞİ'DE YERALTI MADEN-İŞ, HİLE VE GERİCİ UZLAŞMALARLA SONUÇ ALMAYA ÇALIŞIYOR

Divriği'de uzun bir dönem Cevher-İş'in yönetimini elinde tutan faşist sendikacılar, yüzleri açığa çıkınca geçen seçimler de alaşağı edilmişler, yerlerine Yeraltı Maden-İş'çi olduğunu söyleyenlerin çoğunlukta bulunduğu bir liste gelmişti. Bu listeyi işçiler devrimci olarak bildikleri için işbaşına yetirmişti. Ne var ki, yeni yönetim yaptıklarıyla eskileri bile aratır olmuştur. Bunlar geçmişte, hazırladıkları listeleri el altından geri alıp değiştirmekten, azılı faşist Osman Mandi'nin adayı A.Ertuğrul'la anlaşmaya kadar her yolu mübah görmüşlerdi. Şimdi de benzer yollarla sonuç almaya çalışmakta, kapalı kapılar arkasında gerici uzlaşmalara girmektedirler. Geçmiş eylemleriyle, işçilerin önünde söyleyecek fazlaca bir şeyleri olmayan Yeraltı Maden-İş yanlıları, yine geçmişte olduğu gibi "pazarlık usulüyle" liste hazırlamakta, "yönetime gelelim de nasıl olursa olsun" anlayışısya hareket etmektedirler.

●DSM, BURJUVA SENDİKACILARIN EYLEMLERİNİ TEŞHİR EDEREK GÜÇLENİYOR

Divriği madenlerinde, DSM daha faaliyet göstermeye başladığı andan itibaren sendika değiştirmenin çözüm olmadığı gerçeğini, bizzat Yeraltı Maden İş ve Dev. Maden-Sen'in niteliklerini ve yaptıklarını ortaya koyarak kavratmaya çalıştı. İleri sürdüğü talepler ve mücadele çizgisi, birçok işçinin desteğini kazandı. Ve bu dönem boyunca bütün burjuva sendikacıların körüklemeye çalıştığı Alevi-Sünni ayrımına karşı kararlı bir biçimde mücadele etti. İleri sürdüğü talepler ve eylemiyle bütün burjuva sendikaların tek alternatifi olduğunu ortaya koydu.

Bu seçimlerden de DSM daha da güçlenmiş olarak çıkacaktır. Çünkü hayat her geçen gün DSM'nin tespitlerini doğrulamakta, her geçen gün daha çok işçi, DİSK ve ona bağlı sendikaların da devrimci olmadığını görmektedir.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

İSTANBUL

DSM'li işçiler Tezsan işçilerinin taleplerini içeren bir bildiriyi dağıtmak isterken Maden-İş'li sendika ağalarının saldırısına uğradılar. Devrimci Demir-İş imzalı bildiriyi işyerinde dağıtan devrimci işçilerin çalışmalarını patron, sendika ağaları ve polis engellemeye çalıştıysa da, bunu başaramadılar ve işçiler bildiriyi sevinçle karşıladılar.

Asansör (Tekimal Sinetes Koll. Şirketi) Fabrikası işçileri, Otomobil-İş'li sendika ağalarının kendilerinden habersiz olarak patronla toplusözleşme imzalamalarını protesto ederek ve sendika ağalarınca patrona peşkeş çekilen haklarını savunmak için patronun karşısına dikildiler. Ancak sendika ağaları, toplusözleşmeyi 4.5 ay işçileri oyaladıktan sonra imzaladıkları için işçilerin iradesine rağmen bu geçerlilik kazandı.

İşçiler, sendika ağalarının patronla imzaladıkları karşılıklı satış senetlerini tanımama ve kendi haklarını alma doğrultusunda mücadele etmenin önemini kavrayarak ileriki mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

Otoyol'da işçiler patron ve sendika ağalarının işbirliğiyle yoğun bir baskı altında tutulmaktadırlar. İşçiler hiç durmadan çalıştırılmakta, iş kazaları sonucu parmaklarını kaybeden işçilere sürekli kapı gösterilerek işten atılmayla tehdit edilmektedirler. İşçiler bütün bu baskılara karşı ve sosyal hakları için mücadele etmektedirler.

BEYBİ'de çalışan işçilerin DSM etrafında birleşerek sendika ağalarına ve patrona karşı yürüttükleri mücadele güçleniyor. Lastik-İş'in sendika ağaları patronun yanında yer alırken işçilerin iş kazaları sonucu sakat kalmalarına seyirci kalıyorlar.

Coşkun Sucuk Fabrikası işçilerinin başlattıkları ve kararlılıkla sürdürdükleri direniş, 23. gününü doldurdu. Bu süre içinde patron, sıkıyönetim ve Gıda-İş'in sendika ağaları direnişi kırmak için her türlü yöntemi denediler. Sıkıyönetim direnişçi 4 işçiyi gözaltına alırken, sendika ağaları da sürekli işçileri patronla uzlaştırmaya çalıştılar. DSM etrafında toplanan Coşkun Sucuk Fabrikası işçilerinin direnişleri, Bira Fabrikası ve Eti Bisküvi Fabrikası işçileri tarafından da aktif olarak desteklendi. Gıda-İş'li sendika ağaları işçilerin proleter devrimcilerle bağını koparabileceklerini zannederek ve işçileri hiçbir şey bilmeyen kişiler olarak kabul ederek onları aldatmaya çalıştılar.

Ancak hiçbir oyun para etmedi ve işçilerin DSM etrafında örgütlenerek başlattıkları direniş kararlıca sürüyor.

Aslan Çimento Fabrikası işyerinde çalışan işçilerin hiçbir can güvenliklerinin olmadığını daha önce yazmıştık. Patronun işçiler üzerindeki baskısı sürerken, patronun işyerinde hiçbir koruyucu önlem almaması sonucu Recep Yakan adlı işçi öldü. Patron sendika ağaları ve faşist militanlar olayı örtbas etmek için bir hayli çaba harcadılar. Olayın "takdiri ilahı olduğu"nu vaaz ederek işçilerin işyerinde koruyucu önlem alınması için yürüttükleri mücadeleyi pasifleştirmeye çalıştılar. Ancak işçiler iş cinayetini protesto ettiler ve arkadaşlarına sahip çıktılar. İşçilerin mücadelesi giderek güçlenmektedir.

KONYA

Besler Ekmek Fabrikasında çalışan Ahmet isimli işçi fuel-oil kazanının patlaması sonucu hayatını kaybetti. Hiçbir önlemin alınmadığı, lağım sularının hamur kanallarına aktığı, işçilerin hayatıyla oynanan fırının patronu Halil Arık, işçinin ölümüne neden olan iş cinayetinin sorumlusu olmasının yanı sıra ölen işçinin ücret karşılığı olan 7500 liraya da elkoydu. Fırın işçilerinin sendikal mücadelesine MHP'li faşist militanları saldırtarak, mücadeleyi bastırmaya çalışan bu işçi düşmanı patronun tüm engellemelerine karşın fırın işçileri diğer fırınlardaki işçilerle birlikte iş ve can güvenliklerinin sağlanması, insanca yaşama koşulları için mücadele etmektedirler. Ayrıca mahalle halkı da kendi sağlıklarıyla oynayan ve sırtını MHP'ye dayamış olan bu halk düşmanının fırınının kapatılmasını istemektedir.

AŞKALE

Aşkale'de maden işçilerinin kendiliğinden mücadelesinin belirli bir dönemden itibaren Halkın Kurtuluşu taraftarları önderliğinde gelişmeye başlaması ve devrimci bir önderlik kazanıyor olması ve bu mücadele içinde işçilerin Türk-İş'ten kopmaları karşısında "el çabukluğu marifet" usulü Yeraltı Maden-İş'i kurup yönetimine geçen D.Yol taraftarları işçilere küfür etmekte, işçileri sendikaya bırakmamakta ve iftiralarla Halkın Kurtuluşu taraftarlarını yıpratmaya çalışmaktadırlar.

Ancak Halkın Kurtuluşu taraftarları, devrim ve halkın çıkarlarından hareket ederek devrimci tavırdan taviz vermemekte ve kitlelerle birleşme doğrultusunda mücadele etmektedirler.

BURSA

Bursa Belediyesi Fen İşlerine bağlı kanalizasyon inşaatında her türlü güvenceden yoksun olarak ve 3-4 metre derinlikte çalıştırılan işçiler patronun toprak ve beton kaymalarına karşı hiçbir önlem almamasını protesto ettiler. İş kazası sonucu yaralanan bir işçinin çalışmadığı günler için ücret ödemeyi kabul etmeyen patrona Bursa YDGD'li devrimcilerin de aktif tavır alması sonucu ücret ödemeyi kabul ettirdiler. İşçiler işyerinde can güvenliğinin sağlanması için mücadele ediyorlar.

Dalaman Havaalanı Kanal İnşaatı işçileri patron baskısını protesto ettiler ve ücretlerinin yükseltilmesi için direnişe geçtiler. 35 işçinin katıldığı direnişin 2. günü patron işçilerin isteklerini kabul ettiğini belirterek direnişi kırmayı denedi. Tanıklar önünde yazılı olarak sözleşme yapacağını belirtmesine rağmen sıra sözleşmeye imza atmaya geldiğinde yan çizip "ben hiçbir şeye imza atmam. Ne haliniz varsa görün" diyerek işçileri tehdit yolunu seçti. Ancak işçilerin kararlılıkları patronu dize getirdi ve patron işçilerin 8 saatlik işgünü, 15 günlük tazminat hakkı, işçilerin sigortalı yapılması, temizlik malzemesinin verilmesi vb. isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

BURDUR

Burdur Şeker Fabrikası işçileri hafta tatili haklarının gasbedilmesine ve buna karşılık ücret ödenmemesine karşı mücadele ediyorlar. 12 saat çalıştırılan işçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesi patron ve sendika ağaları işbirliğinle engellenmek isteniyor.

Kayseri TEK işçileri DSM de birleşiyor

TEK 3. Bölge işçileri direnerek haklarını aldılar

Kayseri TEK 3. Bölgede çalışan 250 işçi azgın bir baskı ve sömürü altında çalıştırılıyorlar. Baskı ve sömürüye karşı mücadele eden işçiler DSM'nin savunduğu talepler etrafında birleştiler, mücadele ettiler. İşveren, sendika ağaları ve DHB oportünistlerinin mücadeleyi engelleme çabalarını boşa çıkararak isteklerini, söke söke aldılar.

DSM saflarında birleşen işçiler, servis arabası verilmesi, yatakhane, ve yemekhanenin sağlık koşullarına uygun hale getirilmesi, mevsimlik işçilerle kadrolu işçiler arasındaki ayrılıkların kaldırılması, anbulans ve sağlıkçı görevlendirilmesi, cumartesi ve pazar günleri zorunlu çalışmanın kaldırılması talepleriyle eyleme geçtiler. Her yerde olduğu gibi, işçilerin karşısına ilk dikilen sendika ağaları oldu. "Bunlar alınması mümkün olmayan taleplerdir, sizi kandırıyorlar" diyerek, işçileri bölmeye ve DSM'yi maceracılıkla suçlamaya yöneldiler. Sendika ağalarının arkasından işveren de devreye girdi. İşçileri işten atmakla tehdit etti. Ancak mücadeleyi bu yöntemlerle engelleyemeyeceklerini anlayınca önder işçileri müdürlük binasında görevlendirmeye kalktılar. Fakat bütün bu çabalar işçilerin birliği karşısında yenilgiye uğradı. İşçilere gözdağı vermek isteyen işveren ve sendika-ağaları, bu sefer de bir işçinin işine son vermeye kalktı. Ama bütün işçiler işi bırakınca, bu kararını geri almak zorunda kaldı.

İşçilerin birliğini bir türlü bozamayan işveren, cumartesi ve pazar günleri bütün işçilerin çalışmasını istedi. İşverenin ısrar ve tehditlerine rağmen hiçbir işçi işe gitmedi.

İşçilerin DSM etrafındaki birliğini bozamayacağını anlayan işveren, işçilerin bütün isteklerini yerine getirmek zorunda kaldı.

DHB oportünistleri her yerde olduğu gibi, burada da direnişi kırmaya çalıştılar. İşverenin tehditleri ve sahte vaatleri bu oportünistleri gevşetti. "Bu eylem yanlış, işveren bize televizyon alacak(!) yasaları çiğnemeyelim vb" safsatalarla işçileri bölmeye, mücadeleyi zayıflatmaya çalıştılar. Ama işçilerin sıkıca birleşmesi karşısında hevesleri kursaklarında kaldı.

DSM saflarında birleşen TEK 3. Bölge işçileri geçmiş mücadelelerinin deneylerinden de öğrenerek, şimdi daha ileri talepler için mücadeleye hazırlanıyorlar.

Y.D. Mühendisler

Baş.ta.sa.1'de

da hayatı daha da zindana çevirmektedirler. Grevli toplusözleşmeli sendikal haklar mücadelesini, yeni yan ödemeler ve yeni kararnameler yutturmacası ile ayaklar altına almaya çalışmaktadırlar. Bütün bunlar biraraya getirildiğinde seçimleri boykot etmek ve bunun karşısına devrimci bir alternatife sarılmak en doğru devrimci tavır olmaktadır. Bu tavır her renkten gerici ile devrimcileri birbirinden ayırmakta ve bu düzenin kokuşmuşluğunu kimlerin gizlemek istediğini, kimlerin ona sahip çıkmak istediğini ortaya koymaktadır. Proleter devrimci hareketin seçimlerle ilgili kararı en doğru karardır. Ve bizler Yurtsever Devrimci Mühendis ve Mimar Hareketi olarak bu kararı tüm gücümüzle destekliyoruz.

Tüm mühendis ve mimarları seçimleri boykot etmeye çağırıyoruz."

Gerici partiler

Baş.ta.sa.1'de

yor. CHP'nin dilinde MHP ise, açıkça belirtilmekten kaçınılan faşist bir mihraktır. Ona göre, MHP katliam yuvası değil ama katillerin koruyucusudur.

AP ise, -özellikle CHP'ye yükleniyor. AP'ye göre -CHP zamların- kuyrukların hayat pahalılığının, işsizliğin vb. yani genel olarak düzenin tüm kaçınılmaz sonuçlarının tek kaynağıdır. O-CHP'nin kitlelerin taleplerine sahip çıkıyor görünerek onları afyonlama taktiğine, reformizme "anarşi" himayeciliği-destekçiliği vb. olarak saldırıyor.

MHP'nin demagojik propagandası nispeten AP'nin yürüttüğüne benziyor. O da, düzenin kötülüklerinin tek sorumlusu olarak CHP'yi göstererek düzeni, ve faşist diktatörlüğü savunmaya, suçu onun üzerinden atmaya çalışıyor. MSP'nin durumu da pek farklı değildir. O, yine "anahtar parti" olma sevdasında. Kendisini methederken, AP ve CHP başta olmak üzere diğer partileri kitlelere bir şeyler vermeyen partiler olarak suçluyor.

Revizyonizmin her renginin tutumu da özde aynıdır. Onlar bir yandan kendi propagandalarını yaygınlaştırmaya çalışırlarken, öte yandan düzenin istikrarının korunmasını tek gaye edinmişlerdir. Bu işi, derece derece arsızlıkla yapıyorlar. En arsız olanı TİKP'dir. Genel olarak revizyonistler sözde anti-faşist edebiyat yaparak sahtekarlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Oklarını MHP ve MC tipi hükümetlere yöneltiyor, faşizmi düzenden ve devletten kopararak, sahte anti-faşist alternatifler ileri sürüyorlar. Tek tek her revizyonist partiye göre, kitlelerin taleplerini yalnızca kendileri savunmaktadır!

Oysa, yakından bakıldığında kolaylıkla görülüyor ki, bütün gerici partiler, faşist, reformist, revizyonist, dinci tümü birden, devrime ve halka karşı birlik halindedirler, kitle mücadelesinin bastırılması için hemfikirdirler. Tümü düzeni ve faşist devleti savunuyor, kitlelerin taleplerinin ise sadece demagojisini yapıyorlar.

Yapılması gereken, kötülüklerin kaynağının mevcut düzen olduğunu, zamların, hayat pahalılığının vb kaynağının tekelci kapitalizmden başka bir şey olmadığını göstermek, gerici partilerden biri veya birkaçının diğerleri aleyhine güç toplamasını engellemektir. Seçim meydanlarında, mümkün olan her yerde gerici partilerin sözcülerine soralım: Siz köylüye toprak dağıtılmasından yana mısınız, köylü komiteleri eliyle tazmitansız toprak dağıtımını savunuyor musunuz? Eksiksiz özgürlüklerden yana mısınız, sıkıyönetimi destekleyerek özgürlükleri nasıl savunuyorsunuz? İşçilerin en basit hak talepleri, grev vb. hakkının savunucusu musunuz? Hükümet olduğunuzda grevleri ertelemenizi nasıl izah ediyorsunuz? Ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmadan nasıl kitlelerin taleplerini savunduğunuzu iddia ediyorsunuz? Emekçileri kurşunlayan onlara kan kusturan resmi-sivil katliam yuvalarını niçin şirin göstermeye çalışıyorsunuz? Ordu-polis, halkın yükselen mücadelesini ezme aracı olan bu kurumlar, nasıl halkın taleplerinin savunucusu ve koruyucusu olabilir? MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla, bu zulüm ve işkence yuvaları kitleleri mi koruyor, siz niçin bunları kolluyor ve savunuyorsunuz? Bir polis öldürüldüğünde dünyayı yıkarken, gecekondular yıkılırken niçin sessiz kalıyorsunuz? vb. vb.

Hayır. Hiçbir gerici parti halkın çıkarlarının savunucusu değildir. Aksine onlar, halk düşmanı, düzen savunucusu, faşist diktatörlüğün koruyucusudurlar. Bunların hiçbirine umut bağlanamaz. Onların demagojik programlarına, gerici propagandalarına kanılmamalıdır. Onlar halkın talep ve mücadelesinin, azgın düşmanlarıdırlar. Onlara ve faziletlerini sayıp döktükleri düzene ve parlamentoya bel bağlanmamalıdır. Düzenin, faşist devletin yıkılması için, parlamenter sahtekarlığı teşhir etmek için, devrim için çalışalım. UDHD programı etrafında toplanalım. Hiçbir gerici partiye oy vermeyelim, seçimleri BOYKOT EDELİM. Gerici partilerden hesap soralım. Onların gerici yüzlerini açığa çıkaralım.

KAHROLSUN BURJUVA-FEODAL DÜZEN, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK

YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ DİKTATÖRLÜĞÜ !

HİÇBİR PARTİYE VE BAĞIMSIZA OY YOK,

SEÇİMLERİ BOYKOT !

Demokratlar

Baş.ta.sa.1'de

edici önem taşıyor. İyi niyetli "solu birleştirme" kaygularının yanı sıra kişisel kaygular da bu adaylıkların konulmasında rol oynamıştır.

Kitlelerin parlamentodan, gerici partilerden, seçimlerden gittikçe umut kesmekte olduğu günümüzde, parlamenter platformda "sol"un temsil edilmesi, yine bu platformda anti-faşist alternatifin ortaya konması gibi amaçlara yönelik olarak bağımsız demokrat adayların seçimlere katılması, halka ve devrime hizmet etmiyor. Solun gücünü gösterme gerekçesi ise, kominist ve devrimcilerin büyük çoğunluğunun seçimleri boykot ettiği şartlarda tam tersi bir sonuç vermeye mahkumdur. Seçimlere katılarak yapılacak güç gösterisi, reformcu-revizyonist güçlerin gösterisi olacaktır. Bu seçimde devrimin gücü ise seçimlere katılarak değil, seçimlere katılmayarak ortaya konacaktır.

Demokrat bağımsız adaylar, reformist hayallerden vazgeçin. Parlamentoya ve seçimlere katılmak bir ilke sorunu değildir. Esas olan, devrimin, halkın mücadelesinin geliştirilmesi, buna uygun davranılmasıdır. 14 Ekim seçimlerine katılmak, kitlelerin yükselmekte olan mücadelesini geriye çekmek olacaktır.

Kitle mücadelesinin önüne yeni barikatlar konulmamalıdır.

Bağımsız demokrat adaylar! Adaylıklarınızı geri çekin. Devrimci SEÇİMİ BOYKOT BLOĞU'na katılın. Devrimci alternatif bugün budur, devrime bugün ancak böyle hizmet edilebilir. Devrimin gelişmesi ve devrimcilerin birliği isteğinizde samimi iseniz, anti-faşist alternatifi güçlendirmek istiyorsanız adaylıklarınızı geri çekin. Devrimciler sizinle birleşmeye hazırdır. Halkın ve devrimin çıkarları da bunu gerektiriyor.

İşte demokrasi

Baş.ta.sa.1'de

mi engellendi. Bu olaylardan kısa bir süre sonra da, sosyolog İsmail Beşikçi bir süre önce yazdığı "Türk Tarih Tezi, Güneş Dil Teorisi ve Kürt Sorunu" adlı kitabı nedeniyle üç yıl cezaya çarptırılması ve bu cezanın Yargıtay tarafından onaylanmasından sonra tutuklanarak cezaevine kondu.

Yalnızca üç gün gibi kısa bir süre içine sığan bu üç olay Türkiye'de bilim ve sanata yönelik saldırılardan örneklerdir. Sansür, sıkıyönetim, Türk Ceza Kanununun ilgili maddeleri bilim ve sanat eserlerinin tepesinde Demoklesin kılıcı gibi sallanmakta ve yukarda sözü edilen örneklerde olduğu gibi sık sık da bu bilim ve sanat eserlerinin üzerine düşmektedir.

İşin ilginç yanı bütün bu olayların "sanatsever" "çağdaş" Ecevit'in hükümeti döneminde olmasıdır. Ama iki yıllık "CHP ağırlıklı hükümetin" uygulamaları böyle olayların ilginçliğini ortadan kaldırmıştır. Ecevit ve hükümeti de, daha önceki iktidarlar gibi sanat ve bilim eserlerinin üzerindeki Demokles'in kılıcını kaldırmak bir yana, onu bilemekten başka bir şey yapmamıştır.

Kurtuluş'un

Kurtuluş'a göre ise, her ne koşul altında olursa olsun seçimleri boykot etmek için şunlar gereklidir: "Kitle hareketliliğinin büyük bir süratle yükselmesi gerekmez mi? Grevlerin sayısında, köylü hareketlerinin sayısında, çeşitli emekçi katmanların hareketliliğinde büyük bir yükselme gerekmez mi? Kitlelerde büyük bir politik uyanış gerekmez mi? Hani Türkiye'de bunlar? Politik grevler ve hareketler mi var? Emekçi kitleler politik nedenlerle büyük kitle gösterileri mi yapmaktadır?" (KSD, agy)

Oysa bu söylenenler, herhangi bir seçimi boykot taktiği için değil burjuva parlamentosunu boykot için gereklidir. Çünkü bu dönemde gündemde artık sovyetlerin inşası vardır, ve kitleler silahlı ayaklanma aşamasına gelmişlerdir. Seçimleri boykot bu dönemde parlamentoyu boykotla kaynaşır. Emekçi kitleler, özellikle de işçi sınıfı politik direnişlere ve grevlere gitmektedir. Kurtuluş, bunun büyük boyutlara hâlâ varmamış olmasının kendi reformist tezlerinin kanıtı olarak gösteriyor ve bunları göz ardı ediyor.

Kitlelerin yükselen bu mücadelesi bugün seçime katılmama eğilimi ile birleşmektedir. Diğer yandan bazı dönemlerde, 1912

Baş.ta.sa.8'de

Çarlık Rusya'sında olduğu gibi, kitle mücadeleleri büyük boyutlara erişmesine rağmen seçimlere de katılınabilinir. Yani kitle mücadelesinin yükselmesi ve devrim dalgasının büyük boyutlara erişmesi parlamentonun siyasi olarak ömrünü doldurmasını sağlamayabilir ve birçok kez de sağlamamıştır. Bunun için de "kitle mücadeleleri yükseliyor, seçimleri boykot edelim" diyerek parlamento boykot edilemez. Lenin, ısrarla parlamentonun siyasi olarak ömrünü doldurması üzerinde duruyor. 1917 Ekim devriminden sonra bile burjuva parlamentosu kitlelerin en geri bilinçteki unsurlarının gözünde ömrünü tüketmediği için Lenin, Kurucu Meclis seçimlerine gitti ve böylece, burjuva parlamentosunun emekçi kitlelerin yararına bir kurum olmadığını kanıtladı; bu durumu elde eder etmez de Kurucu Meclis'i lağvetti.

Demek ki, burjuva parlamentosuna ve bu seçimlere katılma veya boykat etme esas olarak kitlelerin bilinçlendirilmesi sorunu ile ilgilidir. Proleter devrimciler seçim taktiklerini buna göre ayarlarlar ve tespit ederler. Bunun dışında seçimlere katılmanın veya boykot etmenin donmuş bir ilkesi yoktur.

Adana-DSM'de

Baş.ta.sa.1'de

Poli Deterjan işçileri 3 Eylül'de direnişe geçtiler. DSM ve EGB'nin daha önceki sürdürdüğü çalışmalar sonucu tespit edilen talepler patrona iletildi. Görüşmeleri yürütmekle görevli dört kişilik bir komite seçildi. Direnişin ilk günü iş yavaşlatma biçiminde başladı. Patronun talepleri kabul etmemesi üzerine iş durduruldu. Direniş çoşkulu bir havaya büründü. Marşlar türküler söylendi. DSM'nin ne olduğu ve ne için mücadele ettiği konusunda bir seminer verildi. İşçilerin direnmekte kararlı olduğunu gören patron, direnişin ikinci günü anlaşmaya yanaştı. Patron 20 maddeden oluşan işçi isteklerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçi temsilcileri ve patron noter huzurunda bir yıl süreli bir toplusözleşme imzaladılar.

Mensa Ek Tesis inşatında çalışan 260 işçi patronun sigorta süresini kısa göstermesini diğer talepleriyle birleştirerek direnişe geçtiler. 8 kişilik bir komite kuran işçiler taleplerini patrona ilettiler. Patron talepleri reddederek işyerini terk etti. Arkasından işyerine polisler geldi. Ama işçiler "değil polis, ordunuz bile gelse mücadelemizi engelleyemez" diyerek direnişe devam ettiler.

Çukobirlik inşaatında çalışan 450 işçi; korsan Teknik Yapı-İş Sendikasına her ay kesilen 600-700 liranın geri verilmesi, su-banyo-servis sorununun halledilmesi, 60 lira yemek parası verilmesi vb. taleplerle 14 Ağustos günü direnişe geçti. 20 gün süren direniş boyunca patron, işten ayrılanların tazminatlı çıkışını vereceği vb. vaatlerle direnişi bölmeye çalıştı. Ama bütün çabalarına rağmen işçilerin birliğini bozamadı. Ayrıca aynı müteahhidin Sanayi Çarşısı işyerindeki işçiler de direnişe geçerek Çukobirlik inşaat işçilerinin direnişini desteklediler.

Direnişin son günü DSM'nin çağrısı üzerine fabrika sahasında bir yürüyüş düzenlendi. Jandarma ve polis direnişçilere saldırdı, ancak saldırı kararlı bir biçimde püskürtüldü. İşçiler hep birlikte yürüyüşe geçti. Aynı gün DSM Çukobirlik'de bir bildiri dağıtarak işçileri inşaat işçilerinin direnişini desteklemeye çağırdı. İplik, Sawgın ve Yağ işçileri iş bıraktılar. Reformcular, fabrika işçilerine "eğer işlerine dönmezlerse patronun lokavt ilan edebileceğini" söyleyerek işçilerin birliğini bozmak istediler. Ancak işçiler bunları dinlemedi. İnşaat işçileri ve fabrika işçilerinin birleştiğini gören patron, işçi temsilcileri ile görüşmeye yanaştı. Aynı gün protokol imzalandı. Patron işçilerin bütün taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

DSM

Baş. ta. sa.4'de

mücadele içinde yer almak, işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği mücadeleyi yürütmek ve sendikal eylemi sınıf sendikacılığı çizgisine çekmekle yükümlüdürler. Bu görevi yerine getirirken de, burjuvazinin, sendika ağalarının burjuva sendikacılık akımının mücadelenin önüne diktiği barikatları yıkmak, onlarla hayatın her alanında hesaplaşmak zorundadır. Böylesine kapsamlı bir görevi yerine getirmesi de ancak, burjuvazi ve sendika ağalarının saldırıları karşısında yıkılmayacak, her şart altında eylemini sürdürecek biçimde örgütlenmiş bir mücadele örgütünün özelliklerini taşımakla mümkündür. Bütün bunlara bir de, DSM'nin programının baş maddesi olan kapitalizmi ortadan kaldırma görevi eklenirse, DSM'lerin bir mücadele örgütü olma zorunluluğu daha açık ortaya çıkar.

DSM'LERİN DAHA DA GÜÇLENMESİ İÇİN GÖREV BAŞINA

Sınıf sendikacılığı bugüne kadar ortaya koymuştur ki, DSM'ler işçi sınıfımızın sendikal eylemini yürütmenin bir aracıdır ve sınıf sendikaların bugünkü bir biçimidir. Yükselen işçi sınıfı mücadelesinin ihtiyaçlarının karşılanması ve sınıfın sınıf sendikacılığı çizgisinde birleştirilmesi ancak DSM'lerin sendikal mücadelesinin ihtiyaçlarının karşılanmasıyla mümkün olacaktır. Bu da DSM'lerin mücadelenin geldiği boyutlarda onu kucaklaması ve sınıf sendikacılığını benimseyen her işçiyi devrimci sendikal eyleme çekmesiyle mümkün olacaktır.

DSM'lerin bütün burjuva sendikaların alternatifi olabilmesi de ancak, kendisini mücadelenin koşullarına uydurması ve yükselen sendikal eylem içinde biçimini daha mükemmelleştirmesiyle olasıdır. Bu mükemmelleştirme işi de ancak, yükselen sendikal eylemin en önünde yer alan proleter devrimcilerin yaratıcı çabaları ile sozkonusu olabilir. Öyleyse şimdi görev; DSM'nin gelişmesini engelleyen hata ve zaafları aşmak, yanlış anlayışları mahkum etmek, bir yandan DSM'yi yaygınlaştırırken, bir yandan da onun örgütlenmesini sınıfın sendikal eyleminin ihtiyaçlarını karşılayacak, mücadelenin önünü açacak düzeye yükseltmektir.

Tarsus

Provokasyonlar, MİSK'li faşistlerin 20 Ağustosta PAKTAŞ işçilerine saldırmasıyla başlamış ve Yeşil yurt mahallesinin 150 kadar faşist milis tarafından basılmasıyla devam etmiştir. Diğer yandan Musalla halkının anayol üzerinde alt-üst geçit yapılması için 9 ve 15 Ağustos tarihlerinde iki büyük gösteri düzenlemeside gericileri çılğına çevirmiştir. Bunun üzerine, MİT Mersin Valisi, polis ve sivil faşist çeteler yeni tertipler tezgahlamaya girişmişlerdir.

1 Eylül günü Musalla mahallesi bir grup silahlı faşist tarafından basılmış ve bunlar halka saldırmışlardır. Aynı gün grevdeki Tavuk Çiftliği işçilerine saldırılmış, grev çadırları kurşunlanmış ve kaçırılan bir taksi şöförü öldürülmüştür.

Aynı gün faşist çeteler yeniden Paktaş fabrikasındaki işçilere saldırdılar ve proleter devrimci bir işçiyi yaraladılar. Yine aynı günün akşamı polis Eskiömerli mahallesinde devrimcilerin oturduğu bir kahvede silah araması yaptı ve bunun hemen ardından kahve motosikletli iki kişi tarafından silahla tarandı. Bu sırada YDGD üyesi bir genç öldü ve dört devrimci de yaralandı. YDGD üyesi gencin ertesi gün yapılan cenaze töreni sırasında polis bu defa törene saldırdı, halka ateş açan polis aynı biçimde cevap alınca kaçmak zorunda kaldı. 2 bin kişinin katıldığı törende bir de polis arabası yakıldı.

Polis cenaze törenine saldırdığı sırada, aynı anlarda Musalla mahallesinden Çıkartma Filosu Komutanı, Mersin Valisi, Emniyet Amiri, polis ve jandarma birlikleri mahallenin içinden geçmek isteyince halk bunun bir göz dağı amacını taşıdığı gerekcesiyle birliklerin geçişine izin vermedi. Bunun üzerine başlayan çatışma sırasında polis ve jandarma halkı dipçikleyip, yaşlı kadır genç demeden yüzlerce kişiyi yerlerde sürükledi. Bu sırada polis bir çobanın kafasına üç kurşun sıkarak öldürdü. Ancak özellikle DSM'ye bağlı işçiler başta olmak üzere bütün mahalle halkı av tüfekleriyle, taş ve sopalarla polis ve jandarmaya karşı yiğitçe direndi. Onlarca kişi tutuklanarak işkenceye götürüldü.

Gericiler bu yaptıkları ile de yetinmediler ve tertiplere ertesi gün de devam ettiler. Demirkapı mahallesinde devriye gezen polisler, kendilerinden kaçan bir sarhoşu bahane ederek sokaktaki bir kadını ve 13 yaşındaki kızını vurdular. Anne ağır yaralandı, kızı ise olay yerinde öldü. Mahalle halkı bu olayı duyar duymaz polis karakolunu kurşunladı, yolu trafiğe kapattı ve ertesi gün binlerce kişinin katıldığı bir cenaze töreni tertiplendi.

Faşistler bütün bu çabalarına rağmen halkın mücadele azmini kıramadı. 9 Eylül günü Tarsus'a gelen İçişleri Bakanı da halktan gereken cevabı aldı.

Tarsus'ta bugün de mücadele bütün şiddetiyle sürmektedir. Ancak faşistler halkın azmini kıramamakta ve boyun eğdirememektedirler.

Türkes

Baş.ta.sa.1'de

çi, köylü ve memurların Ecevit iktidarı döneminde ezildiğini, kendilerinin iktidarında bu sınıf ve tabakaların çıkarlarının korunacağını belirterek, komünizme ve bölücülüğe karşı mücadele ettiklerini, bu mücadelelerinin başarısı için 14 Ekim seçimlerinde MHP nin zafer kazanmasının şart olduğunu vb. vb. tekrarlayıp durdu.

Bu ipliği pazara çıkmuş halk düşmanı faşistin bütün çabası, kendilerinin tecrit olmalarını engellemek ve geciktirmektir. Halk kitlelerinin sömürü ve soyguna duyduğu tepkiyi bilen faşistler halkın bu tepkisini kendi faşist partilerine kanalize etmeye ve seçimlerden güçlü çıkmaya çalışıyorlar. Sözde Ecevit'in bütün kötülüklerin kaynağı olduğunu iddia ederek komprador-kapitalist ve toprak ağalığı düzenini şirin göstermeye ve onu yaşatmaya çalışan bu halk düşmanları bir taraftan da emperyalizme ve faşizme karşı oldukları iğrenç yalanını savuruyorlar. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin en amansız düşmanları faşistler işçi sınıfını ve emekçi kitleleri kandırabileceklerini düşünüyorlarsa aldanıyorlar.

Faşist demagojinin ağırlık verdiği bir diğer nokta "Ecevit'in Marksist olduğu" iddiasıdır. Başta Türkeş olmak üzere tüm gericiler ve faşistlerin bununla amaçladıkları, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin düşmanı olan, halkın çıkarlarını egemen sınıflara ve emperyalizme peşkeş çeken, faşist devlet mekanizmasını güçlendirerek sömürü ve zulüm düzenini uzun ömürlü kılmaya çalışan, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık koşullarını giderek sağlamlaştıran Ecevit ve CHP'yi "Marksist" ilan ederek Marksizmin prestijine gölge düşürmektir. Onlar Ecevit'in halk düşmanı ve egemen sınıfların uşağı politikasını Marksizme mal ederek işçi sınıfının ve halk kitlelerinin gerçek kurtuluşunun yolunu aydınlatan Marksist düşünceyi karalamaya çabalıyor. Ecevit Marksizme karşı savaşta Türkeş'ten hiç de geri kalmıyor ve bunu herkes biliyor.

Türkeş kendisinin koyu bir ırkçı ve faşist olduğunu gizlemeye çalışıyor. Nazi kamplarının eli kanlı katilleri ile sık sık görüşen ve onlardan Hitlerin metotları konusunda ders alan, bu metotları Türkiye'de aynen uygulayan, SS'ler yerine ÜGD'leri inşa eden bu halk düşmanının faşistliği o kadar açıktır ki bu konuda hiçbir emekçinin kuşkusu bile yoktur. Türkeş'in bir Hitler, bir Musolini bozuntusu olduğunu hiçbir demagoji gizleyemez.

Faşist Türkeş'in konuşmasında yer verdiği bir diğer konu da Doğu'da yaşayanların kendilerinin "tertemiz ve öz kardeşleri" olduğu yolundaki alçak ve iğrenç iddiadır. Türkeş ve bütün faşist ve ırkçı şovenlerin bu konuda da yüzleri açığa çıkmıştır. Onlar sürekli olarak Türkiye Kürdistan'ında yaşayan Kürt halkını imha planları yapmaktadırlar. Kürtlerin "Ne Mutlu Türküm" demedikleri için kırılmayı hak ettiklerini vaaz etmekte, tehditler savurmakta, 1938'leri hatırlatmakta, Türk ve Kürt emekçileri arasına düşmanlık tohumları ekmeye çalışmakta, şovenizmi sürekli canlı tutarak Kürt ulusu üzerindeki azgın milli baskı ve zulmü sürekli kılmaya çalışmaktadırlar.

Ancak bütün faşist ve gerici çabalar boşuna. MHP ve bütün faşist cinayet örgütlerinin yüzü yeterince açığa çıkmıştır. Binlerce emekçinin ve devrimcinin kanına giren ellerin gizlenebilmesi olanağı yoktur. Hesap sorulmasını hiçbir demagoji ve hiçbir tehdit engelleyemez. Milyonlarca işçi ve emekçinin sömürü ve zulüm düzeninin ve onun MHP gibi faşist cinayet örgütlerinin üzerine yürümesini Türkeş'in hiçbir demagojisi engelleyemez. O ve onun gibilerin yeri Hitler ve Musolini'nin yanıdır ve sonları da onlar gibi olacaktır.

Ardahan

Baş.ta.sa.1'de

larını pekiştirirken mücadele isteklerini artırdı ve proleter devrimcilerin yoksul köylülükle sağlam ve kalıcı bağlar kurmasının bir unsuru oldu.

Kirman köylüleri proleter devrimcilerin önderliğinde toplanarak biçime hazırlanmak ve ağa ve sıkıyönetim saldırısı karşısındaki tavrı saptamak kararını aldılar ve kendi aralarında bir "işgal komitesi" oluşturdular. 12 Ağustos günü 256 köylünün katıldığı işgal eylemi başlatıldı. Proleter devrimciler köylüleri herhangi bir saldırı karşısında direnme konusunda sürekli eğittiler.

İşgal eyleminin başlaması ile birlikte ağa yanında 30 civarında jandarma ile gelerek köylüleri tehdit etti. Jandarma Başçavuşu "eğer ben sizi buradan çıkarmazsam rütbelerimi sökerim" diyerek köylüleri tehdit etti ve köylülerin elindeki tırpanları almaya çalıştı. Ancak köylüler hep birlikte direndiler ve sloganlar atarak tehditlere boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Proleter devrimciler jandarma tehditi karşısında köylüleri kararlıca direnmeye çağırdılar ve köylüler hep birlikte jandarmaya rağmen ağanın üzerine yürüdüler. Bunun üzerine jandarma başçavuşu yoksul köylülerin kararlılığı karşısında apoletlerini söktü ve tehditler savurarak çekip gitti. Çayırları biçen köylüler otu aralarında paylaştılar.

Varto

Baş.ta.sa.1'de

sonra tarsillerle köyün içinde birkaç tur attıktan sonra köylülerin üzerine ateş etmeye başlamışlardır. Ancak köylülerin ve devrimcilerin bu saldırıya gerekli cevabı vermesiyle Apocu saldırganlar, bindikleri arabaları da bırakıp köyden kaçmak zorunda kalmışlardır.

Olay üzerine Varto'da ve köylerinde Apocuları teşhir kampanyasına girişen proleter devrimciler Apocuların karşı-devrimci yüzünü bütün Vartolulara açıklamışlardır. Apocular artık Varto'nun hiçbir köyüne ayak basamamaktadırlar.

Kemal Pir

Baş.ta.sa.1'de

di. "Kürtleri hizaya getirin", "söylenenleri hayata geçirin" diyerek isterik çığlıkları atan gerici, ırkçı ve faşist koro dört elle çoktan başlattıkları kampanyalarını hızlandırmaya sarıldı. Kürdistan'da yeni saldırı ve katliam hazırlıkları içinde bulunan egemen sınıfların Kürt emekçileri üzerindeki terörü artırmak amacıyla kullanacakları kaçırma olayının "kahramanı" Kemal Pir kimdir?

O Kürt ve Türk proletaryası ve emekçilerinin azılı bir düşmanıdır. Devrim ve halka yönelmiş provokasyon şebekesinin yöneticisi 1971'lerin Mahir Kaynak'ı gibi bir ajan provokatördür. 36 yıl cezaya sözde hükümlü olan bu ajan provokatör MİT tarafından yeni provokasyon ve saldırı görevleriyle görevlendirilmek üzere kaçırılmıştır.

Abdullah Ocalan adlı ajan provokatörle birlikte Kürt halkının kurtuluş kavgasını kana boğmak üzere görevlendirilmiş bu ajan provokatör Kürdistan'da 1976 sonlarında göründü ve bir dizi provokasyon eylemi düzenledi. Kendi arkadaşı ve "davadan dönen" Ali Doğan Yıldırım'ı Ankara'da öldürdü. Doğan Yıldırım'ı öldürdüğü tabanca ile yakalandı. 36 yıl cezaya hükümlü olmasına rağmen serbest bırakıldı. Kemal Pir bir müddet Apocuların Antep sorumlusu olarak çalıştı. Burada "Beş Parçacılar" adlı grubun lideri Alaattin Kapan'ı, Apo ile birlikte hazırladığı bir plan sonucu öldürttü. Alaattin Kapan'ı öldürmekle görevlendirilen ve kendisi de daha sonra Apocular tarafından "davadan döndüğü" için öldürülen Ali Yaylacık'ı öldürmek üzere ateş açtı.

Toprak ağası CHP'li Celal Paydaş hesabına adam öldürerek 7 Klaşinkof tüfek ve 50 bin lira para aldı. Antep, Urfa, Diyarbakır, Tunceli vb. birçok yerde sayısız provokasyon eylemi düzenleyerek birçok kişinin bu arada 6 proleter devrimcinin öldürülmesini sağladı.

Kemal Pir Apocu faşist-feodal çetenin sadece bir unsurudur. Bu çete içinde Kemal Pir gibi MİT ajanları cirit atmaktadır. Onlar faşist diktatörlüğe Kürt halkı üzerinde yeni katliam planlarının, yeni baskı ve terör kampanyalarının uygulanabilmesi için birer araçtırlar.

Gericiliğin

Baş.ta.sa.1'de

Bugün işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önemli bir kesimi düzene tavır almakta, sömürü ve zulmün savunucusu tüm burjuva partilerden kopmakta, onların sömürüyü hoş gösterme çabalarına kanmamakta ve devrimci bir arayış içine girerek devrim alternatifine sarılmaktadır. Rauf Tamer ve Aydınlıkçılar gibi faşistlerin "kötü" olarak gösterdikleri bu durum gittikçe, gelişmektedir. Kitleler komprador-feodal sistemden koptukça ve bürokratik militarist devlet aygıtına tavır aldıkça burjuvazi ve gericilik telaşa kapılmakta ve korkmaktadır. Onların korkusunun en önemli nedeni uyanan ve mücadeleye atılan kitlelerin parlamenter aldatmacalarla kandırılamaması ve kitlelerin devrim alternatifine sarılarak devrimci bir önderlik altında örgütlenmesi ve burjuva düzeni devrimci şiddetle tasfiye etmesidir. Bugün işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bu yola, devrim yoluna önemli oranda koyulması onları korkutmaktadır ve onlar korkularını tehditler savurarak, orduyu göreve çağırarak, düzeni savunma temelinde birbirlerini sözde suçlayarak dile getiriyorlar.

Tümünün ortak bir amacı vardır: Kitlelerin devrime yönelmelerini ve devrim alternatifine sarılarak düzene başkaldırılarını engellemek, parlamenter hayallerle kitleleri uyutmaya çalışmak ve sömürü düzeninin devamını sağlamak. Faşist ve gerici koronun tüm çabası bunun içindir. Savrulan tehditler de bunu amaçlamaktadır. Onlar kitlelere seçimleri bir kurtuluş yolu ve parlamentoyu da bir kurtuluş kürsüsü olarak gösteriyorlar.

Stalin

Baş.ta.sa.3'de

nağı içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı onlardır. Geride böyle "müttefikler" varken, emperyalizmle savaşa tutuşmak, kendini hem önden hem arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle öğelere karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması emperyalizme karşı savaşın başarısı için ön koşuldur.

"İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportünist öğelerin 'yenilebileceği'ni, parti çerçevesi içinde bu öğelerin 'üstesinden gelinebileceği'ni savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir; bu teori, partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur; proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder... Proleter partilerin gelişme ve güçlenme yolu, oportünistlerden ve reformistlerden, sosyal-emperyalistlerden ve sosyal şovenlerden, sosyal-yurtseverlerden ve sosyal-pasifistlerden saflarını arıtmaktan geçer. Parti saflarını oportünist öğelerden arıtarak güçlenir." (Stalin, Leninizmin Sorunları s. 85-98)

Stalin, ömrünü böyle bir partiyi yaratmaya adamış, bu mücadelenin gerektirdiği hiçbir zorluktan çekinmemiş ve hep böylesi bir partinin, bolşevik partisinin neferi olarak yaşamış ve mücadele etmiştir. İşte bu, sözde 'Marksist-Leninist' geçinen her türden revizyonist ve oportünistin, Stalin'den neden öylesine korktukları ve nefret ettiklerini açıklar. İkinci Dünya Savaşından bu yana ortaya çıkmış bulunan tüm revizyonist akımlar Stalin'in ve onun fikirlerinin ardında Leninist parti anlayışına azgınca saldırmışlar ve Stalin'in partiden temizlediği tüm oportünist, burjuva uşaklarını "kurban" olarak ilan edip aklamakta birbirleriyle yarışmışlardır. İşte, partinin gereksizliğini keşfederek onu cephenin içinde eritip, tasfiye eden ve bir 'fikir kulübü' düzeyine indiren Titocular; işte, Stalin'in devrimci mirasını ayaklar altında çiğneyerek, ona alçakça iftira eden, Troçkistlere, Buharincilere itibarlarını iade ederek, onları partiye dolduran ve parti içindeki tüm oportünist öğelerden partiyi tasfiye etmek ve onu adım adım revizyonist gruplar arasında burjuva liberalizminin uygulandığı sosyal-faşist bir partiye dönüştüren Kruşçev ile Brejnev dönekleri; işte, "ideolojik mücadele", "iki çizgi mücadelesi" perdesi altında çeşitli revizyonist çizgilerin barış içinde birarada yaşamasının teorisini yapan Çinli revizyonistler; işte partilerini açıkça burjuva demokrasisinin bir uzantısı ve bir sosyal-reform partisi olarak ilan eden ve burjuvaziyi samimiyetlerine ikna edebilmek amacıyla artık "Leninist" yaftasını kullanmaktan bile vazgeçen "Euro-kömünistler". Ama dünyanın her yerinde devrimci proletarya ve gerçek Marksist-Leninistler, Stalin'in tanımladığı tipte Marksist-Leninist bir partinin özlemini çekiyor, böylesi partileri güçlendiriyor, inşa ediyor ve olmadığı yerlerde onu yaratmak için mücadele ediyor. Onlar bugün genç ve güçsüz de olsalar, geleceğin temsilcisidirler.

Adana

Baş.ta.sa.1'de

terör estirmeye ve halka gözdağı vermeye çalıştı. Bir taraftan da bu terör ortamından yararlanan ve polisle organik bir birlik içinde çalışan MHP'li faşistler mahalleye saldırılarını sürdürdüler. En son olarak 6 Eylül günü MHP'liler halka saldırdılar. Mithatpaşalı emekçiler faşist katilleri püskürterek tesirsiz hale getirdi. Bunun üzerine harekete geçen polis ve jandarma mahalleye saldırıya başladılar. Mahallede halka gözdağı vermek için terör estirdiler ve kitlenin üzerine ateş açtılar. Ancak halk bu saldırıyı da kararlılıkla tesirsiz hale getirdi ve protesto etti.

Mithatpaşa mahallesi halkının kararlılığı karşısında panzerli, polisli sıkıyönetim birlikleri mahalleden çekip gitmek zorunda kaldılar.

Kurtuluş yolu

Baş.ta.sa.1'de

ri telaşlandırıyor, kitlelere yönelik aldatıcı propagandalarına hız vermelerine yol açıyor. Tüm gerici partiler, bir yandan devrime yönelmeye başlayan kitlelerin mücadelesinin zor yoluyla bastırılmasını savunurken, kitlelerin taleplerini savundukları ve bu taleplerin ancak gerici parlamenter rejim çerçevesinde ve seçimlerle elde edilebileceği şeklindeki demagojik propagandalarından da vazgeçmiyorlar.

Anlatmaya çalıştıkları, komprador-feodal düzenin, burjuva-feodal devletin, faşist diktatörlüğün ve onun sözde "demokratik" maskesinden başka bir şey olmayan parlamentonun emekçi kitlelerin çıkarlarını temsil ettiğidir. Ve tek tek her gerici burjuva parti, bu çerçevede, başka bir partinin değil kendisinin kitlelerin çıkarlarını gerçekleştirebileceğini iddia ediyor.

Burjuva gerici partilerin, faşist, reformist, revizyonist, dinci vb. tüm siyasetçi ve burjuvazinin akıl hocalarının yürüttükleri propagandanın her kelimesi sahtekarlıktır.

Kitlelerin mücadelesinin nasıl bastırılacağının hesabını yapan, örneğin bu işle özel olarak yükümlendirilmiş sıkıyönetimi açıktan ya da üstü kapalı olarak destekleyen gericilerin, kitlelerin dostu oldukları yolundaki sözleri nasıl doğru olabilir? Onların düzeni ve faşist diktatörlüğü şirin gösterme çabalarına kim kanabilir?

Tüm gerici parti ve siyasetçilerin söylediklerinin tersine, parlamento, kitlelerin çıkarlarını temsil edemez. Parlamenter yolla, burada çoğunluğu sağlayarak emekçi kitlelerin kurtuluşunun gerçekleşmesi mümkün değildir. Çünkü en başta, parlamento, tüm gerici vaazların aksine, bir iktidar merkezi değildir. Genel olarak parlamentolar, düzenin pisliklerini örtmeye yarayan bir asma yaprağından başka bir şey değildir. Buralarda, devlet işleri yönetilmez. Lenin'in dediği gibi "sıradan halkı aldatmak amacıyla nutuklar atılır". Devlet işlerinin halledildiği yerler ise, bürokratik-militarist aygıtın kurmay odalarıdır, kuluslerdir. Parlamentolarda, kurmay odalarında kararlaştırılan tedbirler görünüşü kurtarmak için "onaylanır" ve kitlelere ve onların çıkarlarına karşı gerçekleştirilen ve gerçekleştirilecek olan işler demagojik nutuklarla kitlelere beğendirilmeye ve kabul ettirilmeye çalışılır. Parlamento, yalnızca bir afyonlama dergahıdır.

Hele bizimki gibi faşist diktatörlüğün maskesi olan parlamentolar tam bir sahtekarlık yuvasıdır. Bizde zaman zaman görüşünü kurtarmak için bile parlamentoya ihtiyaç duyulmuyor. 12 Mart döneminde olduğu gibi, parlamento kolaylıkla işlemez hale sokulabiliyor, tümden lağvedilmesi ise faşist-militarist şeflerin iki dudağı arasındadır.

Kuşkusuz her dönemde parlamentodan bir kürsü olarak yararlanmak reddedilemez. Ama yine her dönemde hangi araç kullanılırsa kullanılsın, parlamenter veya başka araçlar-proletarya ve emekçi kitlelerin hedefi tektir: Her türlü araçtan yararlanarak düzenin ve gerici devletin temellerini sarsmak, devrim için hazırlanmak, burjuva-feodal militarist-bürokratik mekanizmayı parçalayarak işçi-köylü diktatörlüğünü kurmaya yönelmek. Bu hedef, parlamenter yolla elde edilemez. O, şiddete dayanan devrimi, burjuva devlet cihazının zorla parçalanmasını gerektirir. Gerici parlamentoların lağvedilmesi de bu hedeften bağımsız değildir. Ama esas olan, gerici iktidarın esas merkezlerini, ordu, bürokrasi, polis, mahkemeler vb. kurumlarıyla gerici devleti parçalamaya yönelmektir. Kurtuluşun tek yolu budur. Kurtuluşun tek yolu, halkın silahlanmasına dayanan devrim yoludur. Başka bir yolla kitlelerin çıkarları sağlanamaz.

ANKARA - Balgat İşçi blokları halkı Sular idaresini işgal etti

Türk-İş ve SSK'nın oluşturduğu bir paravan şirket tarafından yapılan Balgat işçi bloklarına inşaatın bitiminden bu yana hiç su verilmemesi üzerine bloklarda yaşayan halk, 4 Eylül günü Ankara Sular İdaresini işgal ederek, bloklara su verilmesini talep etmişlerdir. Devrimcilerin önderliğinde kurulan bir halk komitesi 350 kişilik bir toplulukla Sular İdaresini işgal ederek İdare Müdürü ile görüşmüşlerdir. Bir saatten fazla süren işgalden sonra, kısa bir yürüyüş yapan mahalle halkı bloklara su verilinceye kadar bu mücadelelerinin süreceğini belirtmişlerdir.

Söğüt'te anti-faşist gösteri

MHP'li faşist katillerin halka ve devrimcilere yönelik saldırı ve katliamlarının bir devamı olarak 31 Ağustos akşamı Söğüt'te Mustafa Sevinç adlı bir kişi MHP Söğüt İlçe Başkanı tarafından katledildi.

Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler bütün engellemelere karşın 1000 kişilik bir kitleyle birlikte Mustafa Sevinç'in cenaze töreninin yapılmasını gerçekleştirdiler ve MHP, MİT, Kontr-gerilla vb. faşist cinayet örgütlerinin dağıtılmasını, faşist katillerden hesap sorulmasını içeren konuşmalar yaptılar.

Çorum — Burjuva hükümetleri yalancı ve sahtekardır

Çorum ve civar illerde meydana gelen sel baskını karşısında bütün gerici partiler ve onların halk düşmanı elebaşıları demeçlerle "takdiri ilahi"yi hatırlattılar. Her zaman olduğu gibi hükümet yetkilileri bütün tedbirlerin alındığını ve halkın her türlü ihtiyacının karşılandığını propaganda ettiler. Birkaç battaniye, 4-5 çadır ve bir miktar ekmeğin gittiği yerlere "10 ton yiyecek ve çok miktarda çadırın gönderildiği"nin reklamını yaptılar. Bütün gericiler ve burjuva hükümetleri böyle zamanlarda hep aynı şeyi yapmaktadırlar. Demagoji ile halkı aldatmak, meselenin bir tabii afet olduğunu vaaz ederek, herkesin kendi kaderine razı olmasını istemek.

CHP hükümetinin de yaptığı bundan başka birşey olmadı ve olamazdı. Onlarda bol bol yalan söylemeyle yetindiler. Yüzlerce metre derinlikte cesetleri çürümeye terk edilen işçileri kurtarma çalışmaları bunu en açık bir biçimde gösteriyor.

Çorumlu Halkın Kurtuluşu taraftarları sel baskını karşısında emekçilerin yanında onlarla birlikteydiler. Halkın can ve mal kaybının en az olması için olanca güçleriyle çalıştılar. Çorumlu emekçiler, gericiliğin ve egemen sınıfların çıkarlarının bekçisi, onun hizmetindeki hükümetin kendi sorunlarına eğilmeyeceğini bugün dünden daha iyi kavramaktadır. Bugüne kadar onlarca kez müracaat edilmesine rağmen sokak ortalarından geçen derelerin, su kanallarının zararlarına karşı hiçbir önlem alınmadı. Dolayısıyla sel baskını daha fazla zarara yol açtı. Bu gerçek bugün kavranmıştır. Valinin Nadık mahallesi halkını, tedbir alınmasını istedikleri için kovması ve "başımdan defolun" demesi devletin kimin çıkarlarının koruyucusu olduğunu ortaya koyuyor.

Çorumlu emekçiler, Halkın Kurtuluşu taraftarı, proleter devrimcilerle birlikte burjuva politikacılarının tüm yalanlarını bir bir açığa çıkarmaktadırlar. Onlar, ihtiyacı olan herkese konut kredisinin verilmesini, yoksul köylülerin banka vb. kuruluşlara olan borçlarının iptal edilmesini, halkın bütün zararının devletçe karşılanmasını, sel baskınından zarar gören emekçiler başta olmak üzere herkese iş bulunmasını ve üretici köylülere üretim kredisi verilmesini istemektedirler. Bu talepler proleter devrimcilerin Çorum'da dağıttığı bir bildiri ile dile getirildi. Sel baskını karşısında ellerini bağlayıp durmanın hiçbir yararının olmadığını kavrayan emekçiler seçim nutuklarına, boş ve aldatıcı palavralara artık kanmıyor ve egemen sınıflara ve onların hizmetinde, onların çıkarlarını korumakla görevli kurumlara ve hükümetlere karşı mücadele ediyorlar.

TKP'nin Kırşehir mitingi

TKP sosyal-faşistleri büyük bir tantanayla başlattıkları "savaşım kampanyası"nın bir örneğini de Kırşehir'de sergilediler ve 18 Ağustos günü bir miting düzenlediler. Politika gazetesi mitingin çok coşkulu geçtiğini yazdı. Sosyal-faşistler kendilerinin kitleler içinde güçlü oldukları izlenimi yaratmak için sık sık bu tür yalan ve şişirmelere başvurma ihtiyacı duyarlar. Tıpkı 1 Mayıs mitingine katılan 19 bin kişiyi "yüzbinlerin coşkulu mitingi" olarak gösterdikleri gibi, Kırşehir mitingini de coşkulu ilan ettiler.

Oysa gerçek bunun tam tersiydi ve mitinge sadece 100 kişi katıldı. Ve bunların 32 tanesi 7-9 yaşlarındaki çocuklardı.

İşte TKP'nin ve Politika gazetesinin "Cumhuriyet tarihinin en örgütlü ve güçlü eylemleri"nden biri!

Bitlis

ZİNDANLAR BOŞALSIN — GENEL AF

Bitlis Cezaevi uygulanan baskı zülüm ve işkencesi ile Nazi kamplarını hatırlatmaktadır. Cezaevine ilk gelen herkese hatırlatılan şudur:

"Burası diğer cezaevlerine benzemez.", "Buranın kendine özgü uygulamaları vardır." Cezaevi yönetimi bir yanda sırtını mahalli feodal zorbalara diğer yanda faşist devlet mekanizmasına dayamanın verdiği rahatlık içinde tutuklulara işkence etmektedir. Cezaevine siyasi içerikli hiçbir kitap sokulmaz. Postayla gelen dergi ve gazetelerin yanında mektuplar da cezaevi idaresince yırtılıp atılmaktadır. Buna karşı mücadele edenler ise hücreye atılmakta, falakaya yatırılmakta ve işkence edilmektedir.

Cezaevi; yöneticileri ve MHP eğilimli gardiyanlarıyla, tutuklular üzerinde uyguladıkları baskıları dolayısıyla takdirnameler alırken, mektuplar dolayısıyla tutukluların ayakları kırılmakta ve işkence edildikleri belli olmasın diye hastaneye gönderilmemektedirler. Cezaevi yönetiminin yaptığı bir diğer şey de yerli ve yabancı tutuklu ayrımıyla tutuklular arasındaki dayanışmayı engellemektir. Ancak devrimciler onların bu oyunlarını boşa çıkarmak için mücadele etmektedirler.

Bitlis Cezaevi'ndeki bu işkence ve zulüm uygulamalarına karşın Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler mücadele etmekte ve mücadelede geri adım atmamaktadırlar. Nitekim 1 Mayıs'ın cezaevinde kutlanması, işkence ve baskıları protesto direnişleri hücre hapisleri ve falakaya yatırılmalara rağmen gerçekleştirildi.

Devrimcilerin kararlılığı karşısında cezaevi yönetimi 21 tutukluyu temmuz ayı içinde Malatya ve Adıyaman cezaevlerine sürgün etti. Ancak devrimcilerin zindanlardaki işkence ve baskılara ve demir parmaklıklar arkasında tutulmaya karşı, zindanların boşaltılması için yürüttükleri mücadele engellenemeyecektir.

Adana

Biz Adana Askeri Cezaevi'nden Adana Kapalı Cezaevine sürgün edilen devrimcileriz. Sıkıyönetim zulmü altında Askeri Cezaevi'nde susturulamayınca ve haklarımız için yürüttüğümüz mücadele engellenemeyince bizi kapalı cezaevine sürdüler.

Askeri Cezaevinde üzerimizde koyu bir baskı uygulandı. Günün 23.5 saati kapalı, havasız, eskiden depo olarak kullanılan, ışık yüzü görmeyen bodrumlarda tutulduk. Hastalanan arkadaşlarımıza ilaç verilmiyor ve doktora götürülmüyordu. Avukatlarımızla görüşmemiz bile yasaklanmıştı. Yemekler son derece kötü ve pislik ile içindeydi. Tuvalet ihtiyacımıza bile ambargo konmuştu ve belli saatler dışında tuvalete gitmek yasaktı.

Biz bütün bu baskılara karşı kararlıca mücadele ettik. Sayımı kabul etmeme, marş söyleme, açlık grevi, koğuşlara girmeme vb. şekilde yürüttüğümüz mücadele karşısında yüzlerce jandarmanın süngülü, dipçikli saldırısına uğradık. Ayrıca cezaevi yönetimi mücadeleyi kırmak için aldatıcı yolları da denedi. Ancak bunların hiçbiri mücadelemizi geriletmedi.

Bu mücadeleler sırasında DHB'lilerin direnişi kırması, D.Yol ve D.Kurtuluş'un düellosu gibi zararlı ve faşistlerin eline koz veren tavırlarla da karşılaştık. Örneğin D.Yol ile D.K arasında cezaevinde çıkan çatışma bahane edilerek üzerimizdeki baskı artırıldı, Halkın Kurtuluşu taraftarı iki devrimci hücreye kondu ve 5 kişi kapalı cezaevine sürüldü. Ancak bütün bu baskılar bizi yıldırmadı ve yıldıramaz.

Süngülü dipçikli saldırılar, cezaevi kitlesine ateş etmeler ve sivil faşistlerle birlikte yürütülen saldırılar mücadelemizi engelleyemeyince, cezaevi yönetimi ve sıkıyönetim generalleri bizi Adana Kapalı Cezaevi'ne sürme kararı aldılar. Ne var ki, süngü ve dipçiğin, işkence ve hücre hapsinin önleyemediği mücadelemizi sürgünler de engelleyemeyecek ve zindanlardaki mücadelemiz, zindanları boşaltıncaya dek sürecektir.

Ölümünün 1. yılında Yusuf Metin yoldaş köyünde anıldı

İzmir'de geçen yıl faşist cinayet mangaları tarafından katledilen Yusuf Metin yoldaş ölümünün birinci yılında tüm engellemelere rağmen Erzincan'da doğduğu köyde yapılan bir toplantı ile anıldı. Toplantının yapılacağını tahmin eden faşist diktatörlüğün militarist güçleri günlerce öncesinde köyü kuşatma altında tuttular. Sıkıyönetim birlikleri köyde gece sokağa çıkma yasağı koyarken, köye giriş çıkışları da kontrol altına aldılar. Köyde estirilen terörle yoksul köylülere ve devrimcilere gözdağı verilmek istendi.

Ancak bütün bu baskı ve engellemelere rağmen 16 Ağustos akşamı köyde proleter devrimciler 70 civarında köylünün de katıldığı bir anma toplantısı gerçekleştirdiler. Faşist diktatörlüğün ve onun sıkıyönetim aracının emekçilere yönelik saldırıları teşhir edildi. MHP ve ÜGD gibi faşist örgütlerin MİT ve Kontr-gerilla gibi resmi faşist örgütlerle birlikte Yusuf yoldaşı katlettiği vurgulandı. Yusuf yoldaşın mücadele kararlılığıyla faşizme ve emperyalizme karşı, özgürlük ve demokrasi için mücadele etmenin önemi vurgulandı.

ARNAVUTLUK HALK ŞARKILARI VE HALK OYUNLARI TOPLULUĞU TÜRKİYE'DE

Yaşamın birçok yönüyle birlikte yaratıcı yetenek, coşku dayanıklılık, iyimserlik, Arnavutluk folklorunun kuşkusuz en güzel ve en ilginç anlatımlarından biri olan halk oyunlarında da yansımaktadır.

Arnavutluk ile Türkiye arasında yapılan kültürel anlaşma çerçevesinde ASHC Halk Şarkıları ve Halk Oyunları Topluluğu eylül ayı başında ülkemize gelmiş ve Ankara, Kayseri, Kırşehir, Antalya İzmir ve İstanbul gibi çeşitli kentlerde gösteriler yapmıştır. Zengin Arnavutluk folklorunu, halk şarkıları ve halk oyunları hazinesini, Arnavutluk halkının ilginç çalgılarını, güzel melodilerini ve renkli giysilerini dünyaya tanıtmayı hedefleyen bu topluluk 1957 yılında kurulmuştur. Topluluk 34 halk şarkıcısı, 32 oyuncu ve 14 halk çalgıcısını içeren bir orkestra ile toplam 80 kişiden oluşmaktadır. Arnavutluk sosyalist kültürünü ülkemiz halkına tanıtan bu topluluğun gösterileri büyük bir ilgiyle izlenmektedir. Halen İstanbul Açık Hava tiyatrosu'nda gösterilerini sürdüren Arnavutluk Halk Şarkıları ve Halk Oyunları Topluluğu 20 Eylülde ülkemizden ayrılacaktır.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'TA KÜLTÜR VE FOLKLOR

Arnavutluk'un zengin bir kültür mirası vardır. Arnavutluk Halk kültürünün zenginliği ve çeşitliliği aynı zamanda halk türkülerinin çeşitliliğinde yankısını bulmaktadır. Halk, bu türküler yoluyla duygu ve düşüncelerini, özlem ve düşlerini ifade etmiş, yüreklerindeki öfkeyi, ruhlarındaki ateşi açığa vurmuştur. Arnavutluk analarının beşikteki bebelerini uyutmak için söyledikleri ninnilerden, ayrıntılı gözlemede ve çeşitli zaafları teşhir etmede halkın keskin gözünü sergileyen mizahı ve taşlama türkülerine kadar; evlenme türkülerinden, mersiyelerden ağıtlara kadar değişen halk türkülerinin çeşitli türlerinde her türlü ilginç tema bulunabilir.

Tarihsel olaylara ilişkin olarak da Arnavutluk halkının iz bırakan her olayı türküler yoluyla andığı söylenebilir. 15. yüzyılda Osmanlı işgaline karşı halk ayaklanmalarından, baskı ve sömürüye karşı toplumsal başkaldırıları anlatan türkülerden, Ulusal Rönesans yurtseverlerinin bağımsızlık için harcadıkları büyük çabaları anlatan türkülerden, Kurtuluş Savaşının türkülerine kadar. Bütün bunlar Arnavutluk tarihine ilişkin değerli bilgiler vermektedir. Bunlar, yüz yıllar boyunca özgürlük ve bağımsızlık için savaşmış olan halkın yiğit direnişini kanıtlamaktadır. Sosyalist inşa dönemindeki türküler gerek ideolojik tema, gerek içerik gerekse sanatsal anlatım açısından büyük bir gelişmeyi simgelemektedir.

ASHC'de sanat, sosyalist gerçekliğe ve onun devrimci ideallerine dayanmakta ve sosyalizme ve halka hizmet etmeyi amaçlamaktadır.

Arnavutluk halk oyunları bölgelere göre değişmektedir. Her bölgenin, hatta hemen hemen her köyün kendi özel oyunları vardır. Her bölge oyununun ayırdedici özellikleri, bir dizi değişkenin bağlı olduğu lehçesel ve etnografik farklılıklara uyum göstermektedir. Ancak farklı bölgelerin oyunları arasındaki büyük farklılıklara karşın, bunlar Arnavutluk geleneğinin birliğinden doğan ortak unsurları da içermektedir.

Almanya — "Arkadaşlarımızın katledilmesi mücadeleyi engelleyemez"

Bizler Almanya'da bulunan devrimciler olarak faşist diktatörlük tarafından katledilen arkadaşımız Ali Aktaş'ın ailesine yardım olarak ve aramızdaki devrimci dayanışmanın bir örneği olarak, topladığımız 1295 Markı arkadaşımızın ailesine gönderiyoruz.

Faşist diktatörlük ve onun kiralık katilleri devrimcileri ve emekçileri katletmekle mücadelemizi engelleyemez. İşkence ve terör zaferimizi önleyemez.

ALMANYA'dan
bir grup devrimci işçi

İstanbul — "Halkın Kurtuluşu'nu güçlendirelim"

Bizler, İstanbul-Beyoğlu Afrika Han'da çalışan emekçi gençler olarak, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın özgürlük mücadelesini yolunu aydınlatan gazetemizi güçlendirmek ve onun mücadelesine katkıda bulunmak amacıyla aramızda topladığımız 2000 lirayı gazetemize gönderiyoruz. Gazetemizin güçlenmesi, ülkenin her köşesindeki emekçilere ulaşması, faşizme karşı mücadelenin başarısı için bütün emekçilere görev düştüğüne inanıyoruz.

İşçilerin, köylülerin bağımsız demokratik Türkiyesi için, sosyalizm için, sömürü ve zulme karşı, faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı mücadele eden gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun güçlenmesine katkı olacağı inancıyla 1000 lira yardım yapıyorum.

Ü. Kırçuvaloğlu
İstanbul

Çanakkale — «Orman sömürüsüne son verilsin»

Bizler Çanakkale'nin Ayvacık ilçesi Tuztaşı köyünden devrimcileriz. Köyümüzün ve civar köylerin en önemli sorunlarından biri de orman sömürüsüdür. Köylerimizin ormanına her yıl yok pahasına el konulmaktadır. Bu da yetmezmiş gibi, köylüler orman kesiminde, taşıyıp istiflemede 125 lira gibi gülünç bir ücretle ve hiçbir sosyal hakkı olmadan çalıştırılmaktadırlar. Piyasada tonunu 4000-5000 liradan sattıkları odunu orman sömürücüleri en fazla 1500 liraya karşılık, köylülerin sırtından elde etmektedirler. Aradaki büyük fark köylülerin sırtından kâr olarak elde edilmektedir. Bu sömürünün gerçekleştirilmesinde, odun müteahhitleri, orman işletmesi ile işbirliği içinde çalışmaktadır. El birliğiyle köylünün kooperatifleşmesini ve kendi ormanını kendisinin keserek kendi kooperatifleri aracılığıyla satması ve bu şekilde köylünün arasındaki dayanışmanın güçlenmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Ancak sürekli sömürülen, sırtından milyonlarca lira para kazanılan orman köylüleri artık bu sömürüye dur demenin ve orman sömürücülerine karşı kitlesel olarak direnmenin zamanının geldiğini kavramakta ve buna karşı mücadeleye atılmaktadırlar. Orman sömürüsüne son verilsin. Orman işçileri üzerindeki her türlü baskıya son verilsin. Orman işçilerinin her türlü sosyal hakları tanınmalıdır.

TUZTAŞI köyü
devrimcileri

İşçi köylü mektupları — Pazarcık — «Koçdağlara topraklarımızı bırakmayacağız»

Pazarcık'ın Y. Dehliz köyü devrimcileriyiz. Köyümüzün tüm topraklarını 16 bin dönüm toprağa sahip olan toprak ağaları Koçdağlar gasbettiler. Elimizdeki 600 dönem arazi de Koçdağların emrindeki devlet güçlerini bize karşı kullanarak baskı yapmaları sonucu elimizden alındı. Ancak biz buna karşı direnerek topraklarımızda ekilen ürünü Koçdağların kaldırmasına engel olduk.

Koçdağlar, kendi ağalıklarını hiçbir pürüzün olmadığı bir ortamda sürdürebilmek için, sürekli olarak köyümüz ile komşu Küçük Cerit köyü halkını birbirine düşürmeye çalıştılar. Ancak biz proleter devrimciler sürekli olarak ağaların bu oyununu boşa çıkardık. Koçdağlar en son 17 Ağustos günü silahlı adamları ile yoksul köylüleri yıldırmak istediler. Ancak yoksul köylülerden oluşan ve ağa zulmüne artık boyun eğmemeye kararlı olan 70 civarındaki köylünün kararlıca direnmesi onları geriletti ve ağalar birtakım tehditler savurarak çekip gittiler.

Biz Yukarı Dehliz köyü devrimcileri ve yoksul köylüleri, toprak ağaları Koçdağlara karşı mücadeleye kararlıyız ve ağaların yoksul köylülerin topraklarını gasbetmelerine müsade etmeyeceğiz.

Y. Dehliz köyünden
devrimciler

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş - Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak / İZMİR - Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR - Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır
Basıldığı yer: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR
Baskı Tarihi 16 Eylül 1979

Kurtuluş'un reformist seçim taktiği -2

Kurtuluş, 1977 seçimleri de dahil şimdiye kadar her seçim döneminde CHP reformistlerine gizli veya açık oy vermek gerektiğinin, gerekçesini hep "alternatifsizliğe" bağlamıştır.

Kurtuluş, Sovyetler biçimindeki işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünün,çeşitli biçimlerdeki burjuva devleti - nin karşısında eylem planında, yani emekçi kitlelerin çoğunluğunun bilincinde alternatif olarak doğmamış olmasına göre soruna yaklaşıyor.

Şüphesiz bugün sovyetler biçimindeki proletarya diktatörlüğü ve onun özgül bir biçimi olan işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünün kurulması Türkiye'nin bugünkü somut koşullarında gündeme gelmiş değildir . Emekçi kitlelerin büyük çoğunluğu bugün devletin burjuva niteliğini kavramamışlardır. Ve yine (faşizmin maskesi görevini yerine getirse de) burjuva parlamentosu kanalıyla siyasi iktidara "katıldıklarını", esas olarak burjuva devletini yöneten organın parlamento olduğunu sanmaktadırlar.Dolayısıyla burjuva parlamentosu - nun gerçek niteliğini kavramamışlardır.

Bunun için bugün anarşistlerden başka hiç kimse ajitasyon ve eylem sloganı olarak burjuva devletinin ve parlamentosunun, yıkılmasının, yerine proletarya devletinin ve sovyetlerin kurulmasını gündeme getiremez.Peki bu durum proletaryanın ve emekçi kitlelerin burjuvazi ve toprak sahipleri karşısında alternatifsiz olduğunu mu gösteriyor? Kesinlikle hayır. Kurtuluş'a göre devrim ve proletarya devleti bugünkü koşullarda propaganda sloganı durumunda ise bu iktidar alternatifsizliğinin nedenini oluşturur! Kurtuluş sorunu hep bu yöne doğru kaydırmaya çalışıyor.Proleter devletin ve sovyetlerin inşası pratiğin bir sorunu olarak gündeme gelmemiş yani eyleme dönüştürme ortamı doğmamış olsa dahi sovyetler biçimindeki proletarya diktatörlüğü (bunun özgül biçimi işçi-köylü diktatörlüğü) yine burjuva devletinin karşısında alternatiftir.

Çünkü devrimin bugünkü aşamasında işçilerin - köylülerin demokratik diktatörlüğü ve UDHD her türlü burjuva devletine ve düzenine objektif olarak alternatif durumundadır. Başka bir deyişle ülkenin ekonomik, politik, sosyal yapısına, toplumsal ilerleyişe ve içinde bulunduğumuz devrim aşamasına göre işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü burjuva devletine karşı al - ternatif durumundadır. Bu durum aynı zamanda UDHD'nin proletarya önderliğinde gerçekleşmesinin objektif koşullarının göstergesini oluşturur

BUGÜNKÜ MÜCADELE DE DEVRİM HEDEFİNE BAĞIMLIDIR

Demek ki, bugün eylem sloganı olarak işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünün alternatif hale gelmemiş olması, genelde burjuva devletine ve onun parlamenter sistemine karşı alternatifsiz olunduğunu göstermez. Propaganda sloganı olarak sovyetler ve işçilerin-köylülerin demokratik diktatoryası burjuva parlamentosu ve devletine karşı alternatif durumundadır . Bunu gözardı etmek reformizmin batağına batmakla özdeştir.

Bugünkü devrimci mücadelenin esas amacı halen propaganda sloganı düzeyinde bulunan işçilerin - köylülerin demokratik diktatörlüğünü ajitasyon,eylem ve direktif sloganı haline getirmektir.

Bugünkü mücadele genel olarak devrim hedefinden, devrimi hazırlama amacından soyutlanıp ele alındığında, reformizmin bataklığına doğru yol almak da kaçınılmaz olur. Kurtuluş'un durumu budur. Bu nedenle, o taktiklerini devrimin stratejisine göre ve ona tabi olacak biçimde tespit edemiyor.Oysa emekçi halk kitlelerinin devrimci mücadelesini devrime tabi kılmak, devrimi hazırlamak amacıyla, yönlendirmek gerekmektedir.

Marksizm-Leninizmin , bu düşüncesiyle hareket eden proletaryanın gerçek partileri ve örgütleri,en cılız ve zayıf olduğu dönemlerde dahi emekçi kitlelerin karşısına bağımsız programlarıyla, burjuva devleti ve burjuva düzenine karşı işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğünü ve proletaryanın öncülüğünde ulusal demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesini savunmaktan kaçınmamışlardır. Bu durumu belirleyen proletaryanın öncülüğünde devrimin maddi koşullarının oluşmuş olmasıdır. Dolayısıyla karşı-devrim karşısında devrim bir alternatiftir. Proletarya hareketinin cılız ve etkinliğinin zayıf olması,proletaryanın ve emekçilerin burjuvazi karşısında al - ternatifsizliğinin en küçük belirtisini bile göstermez. Çünkü alternatifi belirleyen esas olarak subjektif koşullar değil,objektif koşullardır. Kurtuluş'a göre ise burjuvazinin karşısında proletarya ve emekçi kitlelerin iktidar alternatifi olabilmesi ancak subjektif durumlarının buna müsait olmasıyla gerçekleşir ! Proletarya ve emekçilerin bilinci burjuva devletinin yerine proletarya devletini oluşturacak düzeye çıkmamışsa, o zaman iktidar alternatifi de yok demektir! Kurtuluş buna göre soruna yaklaşıyor ve zorunlu olarak da burjuvazinin kuyruğuna takılıp kitlelerin geri bilincine tabi oluyor ve buradan kalkarak siyasi taktiklerini tespit etmeye yelteniyor.

KURTULUŞÇULAR BURJUVA PARLAMENTOSU İÇİNDE ALTERNATİF ARIYORLAR

Kurtuluşçular burjuvazinin karşısına alternatif olarak çıkılmasını hep burjuva parlamentosu içinde oy çoğunluğunu sağlayıp sağlamamaya göre tespit ediyorlar. Başka bir deyişle burjuva parlamentosu içinde oy çoğunluğuna dayanan bir alternatif arıyorlar.Somut koşullarda çok az oy alma durumunda olunca kitlelerin karşısına iktidar alternatifi olarak çıkılamayacağını ileri sürüyorlar.Burjuva parlamentosuna ve burjuva seçim sistemlerine göre iktidarın kurulması sorununun ele alındığı Kurtuluşçulara hatırlatıldığında böyle bir şeyin olmadığını şiddetli bir biçimde reddedeceklerini biliyoruz. Oysa seçim konusunda Kurtuluş'un öne sürdüklerini inceleyen sıradan birisi bile Kurtuluş'un itirazlarının gerçeğe uygun olmadığını kabul edecektir. Çünkü Kurtuluşçular açıkça burjuva parlamenter sistem içinde iktidar alternatifi arı - yorlar.

"Proletarya sosyalistleri ise açıktır ki haziranda, aralık ayında kitlelerin karşısına alternatif sunacak ölçüde örgütlenememişti, güçlenmemişti. Dolayısıyla aralık seçimlerinde de çıkardıkları bazı muhtar adayları dışında 5 Haziran seçimlerindeki tutumlarını sürdürdüler." (KSD, S.32,s.9)

"Politik tansiyonun en yüksek olduğun noktada, seçim döneminde,kitlelerin karşısında susmak mümkün değildir. Kitlelerin sorduğu haklı sorulara cevap vermek gerekir.Ya hedef göstermek, ya da sizlere alternatif sunacak gücümüz yok diyerek durukabullenmek gerekir.Aynen Haziran seçimlerinde olduğu gibi...Proletarya sosyalistleri seçimlere katılacaktır. İktidarı ele geçirmek için değil seçim platformunu kullanmak,seçim platformunu kullanarak siyasi gerçekleri işçi ve emekçi yığınlarana açıklamak için. En önemli olarak da proletaryanın devrimci partisinin olmadığını, temel görevin onu yaratmak olduğunu anlatmak için." (agy)

Bu yukardaki görüşleri ancak parlamenter avanaklık içersinde bulunan, parlamenter mücadele ile iktidarın ele geçirilebileceğine "inanan" kişiler savunabilir. "iktidarı ele geçirmek için" seçimlere katılmıyorlarmış. Burjuva parlamentosu ve iktidarın ele geçirilme sorununu yan yana.Peki,bu burjuva parlamentosu kanalıyla iktidarın ele geçirilebileceğini savunmaktan başka ne anlama gelir? Nasıl olur da bugün dahi kitlelere gerici sınıfların, partilerinin programlarının karşısına proletaryanın önderliğinde gerçekleşecek olan ulusal demokratik halk devrimi programı sunulmayabilinir? Nasıl olur da burjuva devletine, karşı-devrime karşı sosyalist devlet ve devrim,kitlelerin karşısına alternatif olarak çıkarılmaya çalışılmaz?

Burjuva parlamenter sistemden sağlanacak oy çoğunluğuna veya oy gücüne göre alternatif oluşturmaya yeltenmek,burjuva parlamento seçim arenasında az oy alınabilir ihtimalinden kalkarak kitlelere iktidar alternatifi gösterilemeyeceğini ileri sürmek, seçimlere iktidarı ele geçirmek için değil , sözde siyasi gerçekleri açıklamak için katılındığını açıklamak tek kelimeyle parlamenter avanaklıktır.

Oysa Marksist-Leninistler,parlamento se - çimlerine siyasi gerçekleri teşhir etmekten,burjuva parlamentosunun gerçek niteliğini açıklamaktan başka bir amaçla ka - tılmazlar. Kim ki parlamento seçimlerine bu acıdan yaklaşmazsa; kim ki iktidarı ele geçirmekle siyasi gerçekleri açıklamayı karşı karşıya koyarsa o bir reformistten ileri gidemez. Çünkü en demokratik burjuva parlamentosunda dahi bugünkü şartlarda oy çoğunluğu sağlanarak iktidar ele geçirilemez.Kurtuluşçular biz de bunu söylüyoruz, diyecekler.Ama onlar hep bunu lafta söylediler. Bu söylediklerimizin tersi olsaydı,burjuva parlamentosuna katılıp katılmamayı iktidarı ele geçirme meselesiyle ele almazlardı ve Lenin'in burjuva parlamentosu içinde oy almanın esasta önemli olmadığını belirten görüşlerini kendilerine rehber edinirlerdi.

SEÇİMLERİ BOYKOT TAKTİĞİ

Halkın Kurtuluşu, bugünkü seçimleri boykot sorunu ve burjuva parlamentosunu boykot meselesini, aynı kefeye koymadı. Hangi biçimde olursa olsun , burjuva parlamentosunu boykot amacıyla 14 Ekim seçimlerine boykot çağrısı yapmadı. Çünkü emekçi kitlelerin büyük çoğunluğu bugün faşist diktatörlüğünün maskesi görevini gören parlamentonun gerçek niteliğini . kavramış değildir. Başka bir deyişle Türkiye'de genel olarak burjuva parlamentosu, faşizmin "demokrasi" maskesini oluşturmuş olmasına rağmen hâlâ siyasi olarak parlamento ömrünü doldurmamıştır. Bunun için sınıf mücadelesi içinde kitleleri bilinçlendirerek , burjuva parlamentosunun ve burjuva devletinin niteliğini kavratmaya çalışmalıyız. Burjuva parlamentosunun içyüzünü sergilemek için burjuva parlamentosundan yararlanmak gerekir, Siyasi mücadelenin bir biçimi olan parlamenter mücadele bugün hâlâ ıskarta çıkmış değildir. Kurtuluş aklı sıra bu gerçeklere dayanarak reformist seçim taktiklerini aklamaya çalışıyor! Burjuva parlamentosunu boykotla,bugünkü seçimleri boykot taktiğini aynı kefeye koyarak, "solculuk" suçlamasıyla saldırıya geçiyor. Ve Lenin'in burjuva parlamento mücadele biçimini ve burjuva parlamentosundan yararlanmayı reddeden "sol" koministlere yönelttiği eleştiriyi aklı sıra bugün seçimleri boykot edenlere yöneltiyor. Oysa, Lenin tarihi olarak ömrünü doldurduğu halde siyasi olarak ömrünü doldurmayan burjuva parlamentosunu boykotun, kitleleri bilinçlendirmek için burjuva parlamenter biçiminden yarar - lanmayı reddetmenin yanlış olduğunun üzerinde duruyordu. Kurtuluş,14 Ekim seçimlerini boykot edenlerin parlamentoyu boykot ettiklerini ispat etmesi ve artık parlamenter mücadele biçiminden yararlanmanın yanlış olduğunu söyleyenlerin bulunduğunu kanıtlaması gerekir.

Kurtuluş'a göre 14 Ekim 1979 seçimlerinde oy vermeyenler ve katılmayanlar parlamentodan umutlarını kesmişlerdir.

"Seçimlere katılmayan kitlelere gelince, bunlar umutlarını parlamentodan, kesmiş olabilirler" (KSD, agy)

Kurtuluş, bunun kitlelerin geri bilincin bir işareti olarak gösterse dahi, biz bu tespiti aşırı bir abartma olarak görüyoruz. Çünkü bugün, seçimlere oy vermeme eğilimi taşıyon kitlelerin çoğunluğu ne parlamentonun niteliğini kavramıştır, ne de parlamentodan umut kesmiştir. Esas olarak, kapitalizmin krizinin yükünü omuzlarına bindiren,faşist gerici, reformist partilere kızmakta ve yoksulluğun nedenini yalnızca bu partilerde görmektedirler. Bunun için de bugün parlamento içinde yer alan bu partilere oy vermeme eğilimi taşımaktadırlar. Kitlelerin bu tutumu esas olarak burjuva parlamento ve devletine karşı tavır biçimini almamıştır.

BUGÜN BOYKOT TAKTİĞİ KİTLE MÜCADELESİNİ DAHA İLERİ BOYUTLARA GÖTÜRMEYECEKTİR

Biz, zamların birbirini kovaladığı,pahalılığın başını alıp gittiği,bütün temel tüketim mallarının karaborsaya düştüğü,dolayısıyla reformizmin tüm engellemelerine karşın kitlelerin mücadelesinin, giderek yükseldiği bir dönemde asıl kötülüklerin kaynağının düzen olduğunu hali-hazırda görmeyen ama gerici partilere oy vermeme eğilimini gösteren kitlelerin tavrını daha da geliştirip,ileri boyutlara yani parlamentoyu ve düzeni hedefleyecek boyutlara doğru sevk etmek için kitlelerin seçime duyduğu tepkiden hareketle bu seçimleri boykot çağrısını yapıyoruz. Bununla ilk kez faşist diktatörlüğün,sıkıyönetim koşulları altında seçim yapmasını da protesto etmeye çalışıyoruz.

Zaten senato seçimi niteliği gereği hükümet kurulması ve düşürülmesi ile doğrudan ilgisinin bulunmaması kitleleri seçimden uzaklaşmasının bir nedenini oluşturuyor. Tüm bunlar bize burjuva parlamentosunun ve devletin niteliğini teşhir etmek ve siyasi gerçekleri açıklamak için bu seçimleri boykot etmenin taktik olarak daha doğru olduğunu gös - termektedir.

Devamı sayfa 6'da

Kurtuluş dergisinin ittifaklar konusundaki olumsuz tavrı-2

Çünkü Kurtuluş hiçbir dönemde doğru dürüst devrimi hedefleyen ve devrimci sınıfların ittifakını gözeten bir platform ileri sürmedi.Devamlı Sovyetlere karşı alınan tavra göre sözde devrimci ittifaklar oluşturmaya yeltendi. Çünkü Kurtuluş Sovyetlerin çıkarını zedelemeyecek dolayısıyla da bunun için komprador-feodal düzeni, genel olarak kapitalizmi ve burjuva devletini ayakta tutacak reformist bir yol izlemeyi kendine görev edinmiştir. Bu politikasına uygun düştüğü için Kurtuluş içerde ve dışırda buna uygun bir ittifak ve eylem birlikleri oluşturmaya özen gösteriyor ve gösterdi.KSD'nin 32. sayısında şu tür laflar var:

"Biz, birlik ve bu çerçevede ittifak sorununu ele alırken temel sorunumuzun demokratik halk devrimi olduğu bilinciyle önerdiğimiz eylem birliğinin ne yapmakta olduğunun sınırlarını ve hedeflerini çizen ilkelere sahip olması gerekliliğinden yürüdük."

Bu söylenenlerin gerçekle bir ilişkisi yoktur. Kurtuluş gerçekten demokratik halk devriminden yana olsa, devrimin düşmanları Sovyet sosyal-emperyalizmi ve onun uşaklarını dost ve ittifak yapılacak güç olarak görmez. Kaldı ki, Kurtuluşçulara demokratik halk devrimi için nasıl bir politika izlediklerini soruyoruz. Temel meselenin "demokratik halk devrimi olduğu bilinciyle" hareket ettiğiniz için mi faşizme karşı mücadelenin reform meselesi olduğunu, emperyalistlerin ve gericilerin bir kanadı ile faşizme karşı ittifak kurmak gerektiğini, CHP reformistleri - nin demokrasinin sınırlarını genişleteceğini, faşizme karşı kurulacak ittifaklar içinde CHP reformistlerinin de yer alacaklarını, reformizm des - teklenerek, faşizme karşı mücadele edileceğini, faşizme karşı mücadelenin anti-emperyalist içerikte olmaya bileceğini, Türkiye'de faşist diktatörlüğün olmadığını, "faşist tırmanışa" karşı bugün faşist biçimde olmayan ! "oligarşik diktatörlüğü" savunmanın esas görev olduğunu yazıp, söyleyip, yayıp duruyorsunuz?

Kurtuluş devamlı bugün devrim aşamasının önündeki temel görevin demokratik halk diktatörlüğünü" kurmak değil, faşizme karşı mücadele, dolayısıyla da burjuva demokratik diktatörlüğünü savunma olarak tespit ediyor. Yani anti-faşist mücadelenin devrim mücadelesi olduğunu kabul etmiyor. İsrarla demokratik halk devrimi mücadelesiyle anti-faşist mücadele - nin aynı şey olmadığını, burjuvazi - nin bir kesitinin faşist olmasından kalkınarak anti-faşist mücadeleyi burjuvazinin bir kesimine karşı olmakla sınırlıyor ve savunuyor. Bu düşüncesine paralel olarak da reformist temelde sözde anti-faşist birlikler ve ittifaklar oluşturmaya çalışıyor. Bu şekilde oluşturulmaya çalışılan anti-faşist birliklerinin hedef aldığı gericilik ise sadece Amerikan emperyalizmi tarafından desteklenen (ki sadece ABD emperyalizmi değil,devrim karşısında Sovyet emperyalizmi ve diğer emperyalistler de destekliyor) MHP'dir. Kurtuluş ısrarla MHP'yi düzenden, bugünkü devletten,gerici" sınıflardan ve emperyalist kapitalist sistemden kopararak ve de bunlardan soyutlayarak tek başına sözde hedef haline getirmeye çalışıyor. Böylesine bir "anti-faşist" mücadele Sov - yet sosyal-emperyalistlerinin çıkarlarına uygun düşmektedir. Kurtuluşçular da bu reformist sözde anti-faşist mücadeleyi bir yanı bırakıp gerçek bir anti-faşist mücadelenin içine girdikleri an ne derse desinler Sovyet sosyal-emperyalistlerinin çıkarlarını da hedef alacaklardır.İşte Kurtuluşçular devamlı bundan kaçıyor,burdan yan çiziyor ve bunun için bahaneler uydurmaya çalışıyor.

Sovyet revizyonistleri emperya - list çıkarlarına uygun olarak genel olarak kapitalizme ve burjuva devletine yönelmeyen,kendileri gibi tüm emperyalistlerin sosyal temelini oluşturan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi-ekonomik egemenliğini hedeflemeyen ve tüm bunlardan koparılacak bir biçimde faşist hareketlere karşı sözde bir anti-faşist mücadele tezgahlıyorlar.Sovyetlerin çıkarları doğrultusunda hareket eden revizyonist partilerin anti-faşist platformları budur. . Yani Kurtuluş'un savunduğu "anti-faşist " mücadele ile bir paralellik sözkonusudur. Kurtuluş bunun için Halkın Kurtuluşu'nun eylem çağrılarına kulak asmıyor ve ondan kaçmak için türlü bahaneler uyduruyor.Kurtuluş bu bahaneleri sadece H.Kurtuluşu için değil, D.Yol'un birlik çağrılarına karşı da ileri sürüyor. Bunun için de D.Yol dergisinin 29. sayısındaki "Devrimci hareket faşizme karşı birlik sorununu özetle:

-Faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak... sömürge tipi faşizmi (ki biz bu faşizm tanımına katılmadığımızı açıkladık-HK) yıkma mücadelesini esas, sömürge tipi faşizmin açık uygulamalarına..geçişi engelleme mücadelesini buna bağlı (tali) olarak ele alan..." (DY. sf.26) şeklindeki görüşlere hiçbir şey demiyor ve geçiştirmeye çalışı - yor. Bunun yerine konuyla ilgili olmayan meseleleri öne çıkarıyor ve CHP reformistlerinin anti-faşist mücadelede yeri nedir sorusuna olumlu cevap alabilmek için D.Yol'un CHP konusundaki birtakım yanlışlarını ortaya atıyor-ki Kurtuluş onları yanlış görmüyor- ve bunlara dayanarak CHP reformistlerinin anti-faşist mücadele içinde yer almaları gerektiğini söylüyor. Ve D.Yol'a CHP anti - faşist mücadele içinde yer alacak mı? almayacak mı sorusunu yöneltiyor. Bu çaba içerisinde olan Kurtuluş bir yandan da CHP reformistlerinin faşistleri güçlendirdiğinden dem vuruyor ! Ama ne var ki,olaylar Kurtuluş'un CHP reformizminin faşizmi güçlendirdiğini kabul etmesinin nedeni sınıf mücadelesinin bir zorlaması olduğunu gösteriyor.

"DEVRİMİN TEMEL TALEPLERİ ETRAFINDA BİRLİK" NASIL OLUR?

Kurtuluş sözde devrimin temel talepleri atrafında birliklerden yana olduğunu iddia ediyor. Bir an için bu iddiaların gerçeğe uygun olduğunu zannedelim. Bu zaman niye aynı niyetle mücadele eden Halkın Kurtuluşu için "herkesin ayrı telden çaldığı bir güruhla hiçbir eylem birliği olamaz. Apayrı hedeflere yönelmiş olan eylemlerin birliğinden elbette söz edilemez." (KSD. agy) diyerek ittifaktan kaçıyor ve meseleyi çarpıtmaya çalışıyorsunuz. H.Kurtuluşu,devrim hedefine yönelmiş siyasi hareketlerle birliği ayrı ayrı telden çalan gürühların birliği olarak görmüyor. Çünkü gerçekten devrim isteyenlerin ayrı ayrı hedefleri olanlar,ayrı ayrı tellerden çalanlar olmaması gerekir. Kurtuluş tutarlı bir devrimci mücadele ve devrimden yana olsaydı H. Kurtuluşu ile ayrı ayrı hedeflere yönelme tespitini yapamazdı. O devrimi hedeflemediği için "doğru" bir biçimde ayrı ayrı hedeflerin olduğu tespitini yapıyor. Ama biz Kurtuluş'tan henüz tamamen ümidimizi kesmiş değiliz. Onunla aynı hedefte yani devrim hedefinde birlik olacağımızı düşünüyoruz. Fakat bu birlikler Kurtuluş'un savunduğu reformist temelde olamaz. Kurtuluş bugünkü yanlış platformunu terk etmeli,devrimci bir platformda devrimci birliklerden yana olmalıdır.

Kurtuluşçulara şunu söylüyoruz: Eğer her türlü emperyalizme,komprador kapitalist ve toprak ağalığı düzenine, faşist-feodal diktatörlüğe karşı iseniz, genelde kapitalizmi ve bürokratik militarist burjuva devletini hedefleyip, Sovyetler biçiminde işçi ve köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmadan yanaysanız Halkın Kurtuluşu ile devrimci birlikler oluşturmanızın hiçbir engeli yoktur . Çünkü H.Kurtuluşu demokratik ve sosyalist aşamalı ve kesintisiz devrim sürecinde bugünkü devrim aşamasının UDHD olduğunu tespit ediyor.Kurtuluşçular devrimin düşmanı Sovyet emperyalistlerine karşı tavrımızı bahane edip devrimci platformlar temelinde birlikler oluşturmaktan yan çiziyor. Bu gerçeği örtbas etmek için de sürekli Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tavrımızı ileri sürüyor. Defalarca tekrarladık yine söyleyelim : Sovyetlerin emperyalist olma meselesi salt teorik bir mesele olmaktan , çoktan çıkmış ve somut bir olgu haline gelmiştir. Bunun için Sovyet emperyalistleri tüm gücüyle Türkiye gericiliğini,komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı düzenini,genel olarak kapitalizmi ve burjuva devletini ayakta tutuyor ve bu temelde sömürüsünü gerçekleştiriyor.Sovyet emperyalistlerinin de sömürüsünün,siyasi ve ekonomik yayılmasının sosyal temelini komprador burjuvazi ve toprak ağaları oluşturmaktadır. Bu sınıflara ve bunların ekonomik-politik sistemlerine yönelen her hareket aynı zamanda Sovyet emperyalistlerini de hedef almaktadır. Bugün ülkemizin somut gerçeği her türlü emperyalizme karşı mücadelenin,iç gericiliğe karşı mücadeleye dayanılarak dolaylı bir şekilde yürütülmesini zorunlu kılıyor. Bunun için Kurtuluşçuların bu aşamada gerçekten Türkiye gericiliğinin tümünü hedef almaları "yeterli - dir" Çünkü iç gericilikle halk ara - sındaki demokrasi mücadelesinin ön planda olduğu bugünkü dönemlerde iç gericiliğe vurulan her darbe aynı zamanda her türlü emperyalizmi de hedef alıyor. Kurtuluşçuların da komprador kapitalizme toprak ağalığı düzenine, faşist-feodal diktatörlüğe yönelmeleri ve işçi-köylü diktatörlüğü için mücadele etmeleri bizim için meselenin can damarını oluşturuyor.İsterse Kurtuluşçular böyle bir mücadele içinde "Sovyetleri hedef almadığını" söylesin. Bu hiçbir şey ifade etmez. Çünkü maddi olgular bu söylenenleri yerle bir ediyor. Sovyetler Türkiye gericiliğine milyarlarca tutarında ruble vermiştir. Bu sınıflara dayanılarak ihraç ettiği sermaye karşılığında kâr elde etmektedir. Bir yandan da bir sürü siyasi askeri, kültürel vb. alanında imti - yazlar elde etmiştir. Yani Sovyetler eti ve kemiği ile bugünkü komprador-kapitalist ve toprak ağalığı düzeninin savunucusu ve yaşatıcısı olmak zorundadır. Bunun içindir ki, kim ki bu düzene yönelir ve faşist diktatörlüğü yıkma ve işçi-köylü diktatörlüğünü kurma mücadelesine girerse, o, Sovyetlerle ve onun uşaklarıyla karşı karşıya gelmek zorunda - dır.

Halkın Kurtuluşu, iç gericiliğe karşı demokrasi mücadelesinin ön planda, emperyalizme karşı mücadelenin dolaylı olduğu günümüzün somut koşullarında Sovyet emperyalizmine bilinçli bir şekilde karşı olmayan ve ona "tavır almayan" ve onu "sosyalist bir ülke" zanneden grup ve insanların gerçekleri görebilmelerini sağlayabilmek için onları Sovyet emperyalistlerinin dayandığı ekonomik, ve siyasi temele doğru yöneltmeye çalışıyor. Böylece kitlelerin kendi deneyleri ve sosyal pratik içinde gerçekleri kavramasını sağlamaya çalışıyoruz. Kurtuluşçular da bu gerçekleri kavrayabilecekler içinde yer alıyor. Bunun için Sovyet sosyal-emperyalizmi demeyen ama devrimi hedefleyen dolayısıyla TKP, TİP, TSİP gibi Sovyet sosyal-emperyalizminin uşağı revizyonistlerin düzeni savunan politikalarına tavır alan gruplarla, birlikler oluşturmak istiyoruz. Kurtuluşçular şayet kendilerine güveniyorlarsa böyle bir mücadeleden yana olmalıdırlar. Bırakalım sosyal pratik gerçekleri ortaya çıkarsın. Ve her türlü gericiliği hedef alarak ve de tümden kapitalizmi yıkıp proletarya diktatörlüğü ve onun özgül bir biçimi olan işçi-köylü diktatörlüğünü amaçlayan bir mücadele yürütelim. Bu mücadele içerisinde Sovyetlerin ne olduğu açığa çıkacaktır.Şayet biz "sosyalist bir ülkeyi emperyalist olarak" görüyorsak sosyal pratik bizi mahkum! edecek,bunun tersine her gün ve her adım başı, sosyal pratik tarafından kanıtlanan gerçek, yani Sovyetlerin emperyalist olduğu gerçeği devrimi hedefleyen sınıf mücadeleleri tarafından daha açık, net ve herkesin kavrayabileceği bir biçimde tekrar kanıtlanacaktır ve böylece Kurtuluşçuların yanılgısı ortaya çıkmış olacaktır.Biz gerçekleri dile getirdiğimiz düşüncesindeyiz.Bunun aksinin ıspatı sınıf mücadelesinin işidir. Kurtuluşçular gelsinler birlikte devrim için mücadele edelim ve bize "Sovyetlerin "devrim dostu olduğunu!" ispat etsinler.Her gün ve her saat başı Türkiye gericiliğini, onun bürokratik-militarist devletini ordusunu ve sıkıyönetimi destekleyen ve açıkça bu konularda propaganda yapan Sovyet emperyalistlerinin "devrimin dostu olduğunu" kanıtlayacak babayiğit varsa bunu halka kanıtlasın.

KURTULUŞ KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİ HEDEF ALMALIDIR

Kurtuluşçular ikide bir H. Kurtuluşu'nu "devrimin dostlarını devrimin düşmanları olarak gördüğünden" yakınıp duruyor. Hatta adice bu tavrı emperyalizme ve faşizme güç verme olarak niteliyor. Bir yandan ABD ve diğer emperyalistlerle rekabet için de olan, ama diğer yandan dünya proleter devrimi ve ulusal kurtuluş savaşları karşısında ABD başta olmak üzere tüm emperyalistlerle birlik ve beraberlik içinde bulunan,bir zamanlar Şah faşizmini bugün Humeyni gericiliğini destekleyen, onbinlerce emekçi ve devrimciyi katleden Arjantinli diktatör Videla'yı ve Hindistan faşizmini ayakta tutan ve des - tekleyen, Türkiye gericiliğini ve Peru'da binlerce işçiye zulüm ve baskı yapan faşist cuntanın yardımına koşan, bir yandan da "barışçıl geçiş" "barışçıl yarış" ve "barış içinde birarada yaşama" revizyonist tezlerini ortaya atarak devrimin yolunu karartmaya çalışan,Marksizm-Leninizmin yolunu terk eden her türlü revizyonisti destekleyen ve ona güç veren modern revizyonizmin ana kaynağını oluşturan Sovyet emperyalistlerini , "Devrimin dostu" görmediğimiz için Kurtuluşçular bizi "emperyalistleri soldan desteklemekle" suçluyor.Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali Kurtuluşçular emperyalizme ve faşizme "soldan" verdikleri desteği Halkın Kurtuluşu'na mal etmeye çalışı - yorlar.

Tekrar ediyoruz: Kurtuluşçuların şayet H.Kurtuluşu ile eylem birliğine niyeti varsa, bunun için emperyalist sömürüyü gerçekleştiren genel olarak kapitalist, özel olarak komprador-kapitalist ve toprak ağalığı düzenini, burjuvaziyi ve burjuva devletini, özellikle de komprador-burjuva sınıfını ve onun faşist-feodal devletini hedef almalı ve işçi ve köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktan yana olmalıdırlar.